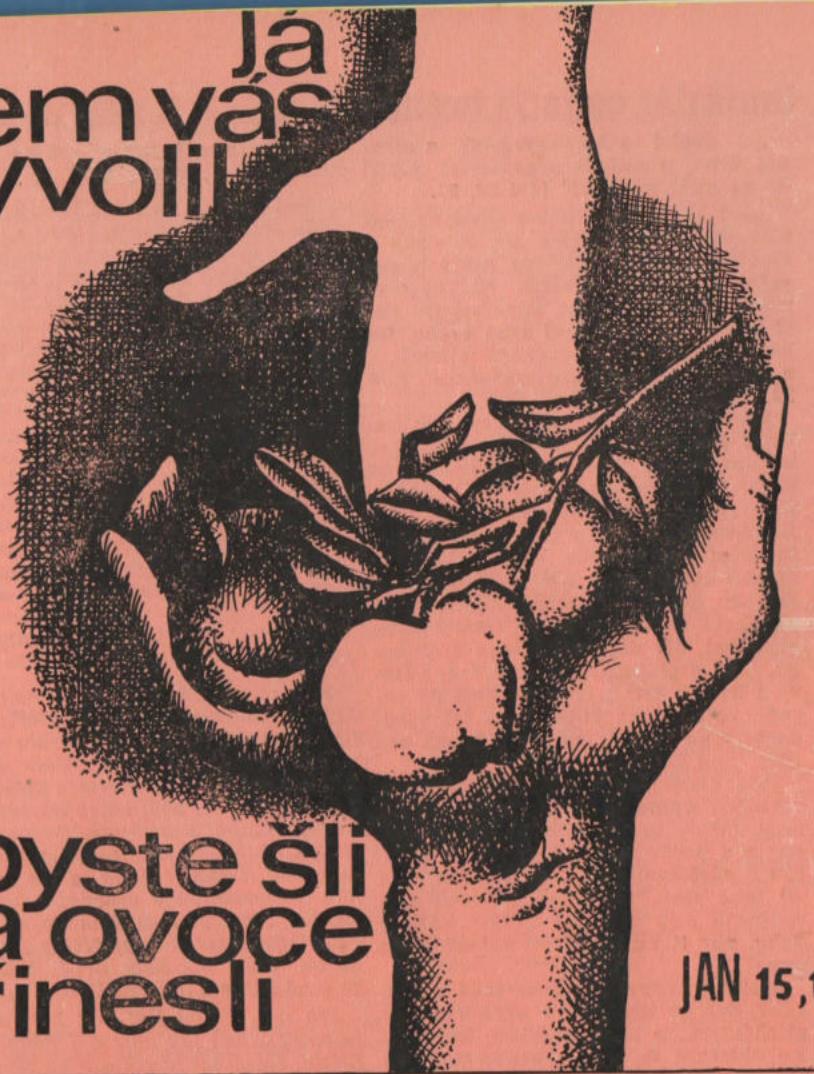

Já
jsem vás
vyvolil

abyste šli
a ovoce
přinesli

JAN 15,16

živá!
SLOVA

ROČNÍK XV

5

1983

Umíš dát, co je Ti bráno?

„... udělal tu Abraham oltář, a srovnal dříví; a svázav syna svého, vložil ho na oltář na dříví“ (1M 22, 9).

Snad na žádném jiném místě ve Starém zákoně nenajdeme tak dojemný a vzrušující příběh jako ten, který je popsán v uvedeném verši. Abrahamovo srdce muselo krvácat, když uslyšel Boží příkaz: „Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kterého miluješ... a obětuj ho tam v oběti zápalnou“ (1M 22, 2).

Všimněme si Abrahamovy reakce. Vstal časně ráno a cestoval s Izákem tři dny až na místo, které Bůh určil k oběti. O čem asi přemýšlel celou tu dlouhou cestu? Pochyboval o Boží moudrosti? Proč Bůh na něm chtěl, aby obětoval Izáka, syna, na kterého tak dlouho čekal; proč měl obětovat toho, kterého dostal od Boha? Abraham se nevyhnul Božímu příkazu, neklíčoval, neuhýbal, ale dal svého syna zpět Bohu. Jeho poslušnost byla odměněna slovy z Božích úst: „...neboť jsem již poznal, že se Boha bojíš, když jsi neodpustil synu svému, jedinému svému pro mne“ (1M 22, 12).

Listý starší bratr byl navštívit v nemocnici malou dívku, která ztratila zrak. Děvče se při setkání třáslo strachy a s téměř slepýma očima se obrátilo k návštěvníkovi: „Ach strýčku, Bůh mi bere zrak.“ Bratr se naklonil nad vyděšené dítě a něžně řekl: „Nenech Boha, aby ti vzal zrak — dej ho Bohu samu!“

Bratři a sestry, zápasíme také s Boží vůlí? Zdá se nám, že o něco v životě přicházíme, že něco ztrácíme, že musíme obětovat to, co je drahé našemu srdci? Nenechejme Boha, aby nám to vzal, ale dejme Mu to sami!

„Nalezli jsme Mesiáše, což se vykládá Kristus“ (J 1, 42).

Před mnoha lety rýžovalo několik mužů zlato v Montaně. Jeden z nich nalezl zvláštní kámen, ve kterém se porozbítil objevil zlatý valoun. To povzbudilo ostatní k ještě většimu úsilí. Brzy objevili veliké množství vzácného kovu. Tento objev podnítil muže k nadšeným oslavám: „Našli jsme zlato! Jsme bohatí!“ Své oslavy ale museli přerušit, protože potřebovali jít do blízkého města nakoupit nové zásoby. Než muži opustili svůj tábor, dohodli se, že o svém objevu nikomu neřeknou. Skutečně svůj slib dodrželi a ve městě o zlátě s nikým nemluvili. Byli ale nemile překvapeni, když se při jejich odchodu z města za nimi hrnuly stovky dalších zlatokopů. Na otázku, kdo zástupu řekl o jejich nalezišti, uslyšeli odpověď, že nikdo. Nemusel to být nikdo, prozradily to jejich tváře.

Tak tomu má být, když nalezneme Krista. Radost z odpuštěných hříchů má být vidět na našich tvářích. Ve tvářích nově narozených Božích dětí má být radost, pokoj, vnitřní klid a štěstí. Zlatokopové chtěli svůj objev udržet v tajnosti, ale my máme toužit povědět o tom, co jsme nalezli všem, s nímž se setkáme. Nalezení Pána Ježíše je vzácnou zkušenosí, ale vzácnou zkušenosí má být i svědec o Něm jiným lidem. Požehnání z tohoto největšího životního objevu bude mnohem větší, budeme-li se o ně sdílet s dalšími lidmi.

Pro nás, věřící lidé, má být největší životní radostí jak nalezení Pána Ježíše Krista, tak i svědec o Něm těm, kteří jej ještě nenašli.

připr. -hk

Nalézt a svědčit

POKRÝVÁNÍ HLAVY

Prosím čtenáře, aby si nejdříve přečetli oddíl Božího Slova, který o tomto předmětu hovoří — a to 1. Kor. 11,1-16.

Abychom tyto verše správně pochopili, musíme znát Boha a jeho Slovo. Musíme vědět, že Bůh založil ve vesmíru dva systémy: systém milosti a systém vlády.

Systém milosti

Vše, co se týká Církve, spasení, bratří a sester a Božích dětí, je obsaženo v Božím systému milosti. Vše, co se týká Duchu svatého a vykoupení, náleží k tomuto systému milosti. Ve správě milosti je například vztah muže a ženy takový, že syrofénická žena přijala od Boha milost právě tak, jako setník, Marie právě tak jako Petr, Marta a Marie mohly být vzkříšeny právě tak jako Lazar.

Systém vlády (pořádku)

V Bibli je však ještě jiný systém, který nazýváme Boží vládou. Tento systém se od systému milosti naprostě liší. Boží vláda je nezávislý systém, pod kterým Bůh činí, co se mu libí. Když Bůh stvořil člověka, stvořil muže a ženu. To patří k Boží vládě. Stvořil nejdříve muže a pak ženu — i to je věc Boží vlády. Má svrchovanou a nezávislou vůli. Rozhodnutí, že Pán Ježíš bude símě ženy — to je také Boží vláda.

Milost o vládu spojené a doplňující se

Boží vláda nezačala stvořením člověka, ale spíše při stvoření andělů. Když byl satan ještě jitřní hvězdou, byl zde již Boží vládní systém. Po stvoření člověka přišly v oblasti Boží vlády základní instituce, jako manželství, vztahy muže a ženy, rodina a vztahy mezi rodiči a dětmi.

Boží vláda je nezávislým principem. Od začátku do konce Bůh všechno nese ve svém vládním systému. Systém milosti byl přidán pro nepoddanost a vzpouru člověka v systému vlády. Milost je pro vykoupení a obnovení ne-

poddaných a vzpurných, aby byli podpořeni oddíl Božího Slova, který o tomto předmětu hovoří — a to 1. Kor. 11,1-16.

Když byl Pán Ježíš na zemi, přišel na jedné straně proto, aby byl Spasitelem světa, aby lidé vysvobodil z hřachu. To je podle systému milosti. Na druhé straně ho Bůh poslal na svět, aby skrz dilo kříže založil svou vlastní autoritu a založil své království, aby nesla kralovala zde na zemi. To je systém vlády. Bude na zemi pokračovat v činnosti, dokud moc d'ábla nebude zničena a dokud nebude nastolen Boží království — nová země a nové nebe. Tehdy budou systémy milosti a systém vlády spojeny v jedno — a to v Pánu Ježíši. On tvoří obě stránky Božího díla. Pracuje pod systémem vlády právě tak, jako pod systémem milosti.

Základní lekce, kterou se potřebují naučit všichni bratři a sestry je, že nikdy nemůžeme směšovat Boží milost a Boží vládu. Ve svých životech nemůžeme nikdy dovolit, aby milost zasahovala do něčeho, co Bůh rozhodl ve své vládě. Bůh chce, aby lidé jeho vládu respektovali. Systém vlády není pro systém milosti, ale milost je pro doplnění vlády. Milost nám dává sílu být poddaní vládě. Nečiní nás vzpurnými a toužicími vládu svrhnuti. Tyto systémy doplňují jeden druhý. Čím jasněji člověk rozumí milosti, tím bude lepším manželem, rodičem, dítětem nebo občanem, protože je tím schopnější poddat se autoritě. Kdo přijímá více Boží milosti — více ví, jak podporovat Boží vládu.

Pokrývání hlavy a Boží vláda

Pokrývání hlavy náleží k Boží vládě. Není možné napomínat k pokrývání hlavy ty, kdo neznají Boží vládu. Nemožou pochopit, o jak mnoho v této věci jde. Ti však, kdo poznali Boží vládu v Božím zjeveném Slově, jsou schopni očenit ohromné spojení mezi pokrýváním hlavy a Boží vládou. „Chválím pak vás,

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské shory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořinek s redakční radou. Adr. redakce: 796 01 Prosečov, Sádky 2. - Vychází šestkrát do roka. - Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávník 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

bratří, že všecky věci mé v paměti máte, a jak jsem vydal vám, ustanovení zachováváte. Chci pak, abyste věděli, že všelikého muže hlava jest Kristus, a hlava ženy muž, hlava pak Kristova Bůh" (1K 11, 2-3). To, co zde nacházíme, se týká Boží vlády.

Zde popsaný vztah není vztahem Otce a Syna, ale vztahem Boha a Krista. Užijeme-li moderních výrazů, Kristus je Boží představitel. Kristus Bohem poslaný se týká Božího uspořádání, Boží vlády: „Život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi posla, Ježíšo Krista“ (J 17:3). Syn, původně Bohu rovný, byl ochoten, aby byl Bohem poslan jako Kristus. Bůh zůstal na výsosti jako Bůh, ale Kristus byl poslan dolů, aby konal jeho dílo. To je první pořádek v Boží vládě.

V Božím záměru je Kristus hlavou každého muže. Tedy všichni muži ho musí poslouchat. ON je prvorzený a protivota všeho stvoření. Jakkoli je mnoho mužů, ON je hlava každého muže a každý muž mu má být poddán. To je základní princip Boží vlády. Kristus jako hlava každého muže se nevztahuje k systému milosti, ale k systému Boží vlády. Podobně muž jako hlava ženy také náleží k Božímu vládnemu systému. Bůh ve své vládě stanovil muže jako hlavu právě tak, jako postavil Krista jako hlavu a sebe jako hlavu. Tím je systém úplný.

Bůh sám je hlavou. On postavil Krista jako hlavu, a on zase učinil muže hlavou. To jsou tři velké principy v Boží vládě.

To, že je Bůh hlavou Krista, se nedotýká otázky, kdo je větší. Je to prostě uspořádání v Boží vládě. Podobně je Kristus hlavou každého muže a muž je hlavou ženy. Taková jsou Boží uspořádání a ustanovení.

Přijde den, kdy si všichni lidé na celém světě uvědomí, že Kristus je hlava. Dnes je to známo jen Církvi, svět o tom nic neví. Podobně je i Boží ustanovení o muži jako hlavě ženy dnes známo jen v Církvi. Pochopili jsme to? Dnes jedině Církev ví, že Kristus je hlava muže a muž hlava ženy.

Jsme zde, abychom tvořili Boží svě-

decví na světě. Bůh nám ukázal, že jsou tři různé hlavy: Bůh je hlava, Kristus je hlava a muž je hlava. To nemá nic co činit s tím, že jsme bratři a sestry — je to zásadně vládní uspořádání. Milost se zabývá bratry a sestrami, ale vláda je něco jiného. Je svrchovanou Boží vůlí, že hlavou Krista je Bůh sám, tedy Kristus musí poslouchat; hlavou muže je Kristus a tedy muž musí poslouchat, a hlavou ženy je muž — a tedy žena má mít znamení poslušnosti na své hlavě.

Význam pokrývání hlavy

„Každý muž, který se modlí nebo prorocky mluví s pokrytou hlavou, zneuctívá toho, kdo je mu hlavou, a každá žena, která se modlí nebo prorocky mluví s nezahalenou hlavou, zneuctívá toho, kdo je jí hlavou...“ (1K 11:4-5).

Význam pokrývání hlavy je: Poddávám se Boží vládě; přijímám Bohem stanovenou pozici; netroufám si Jeho vládu anulovat milostí, kterou jsem přijala; netroufám si o tom ani diskutovat, nýbrž přijímám Boží vládu.

Tak jako Kristus přijal Boha za svou hlavu, tak má každý muž přijmout Krista za svou hlavu. Podobně žena má zástupně přijmout muže jako svou hlavu. Pokrýváním hlavy žena ukazuje, že není hlavou — že je, jako by sama svou vlastní hlavou nebyla“, protože se chce líbit ve svém povolání Bohu!

Pamatujme, že ačkoliv v praxi je to jen žena, kdo má přikrytou hlavu, má ve skutečnosti Kristus „svou hlavu přikrytou před Bohem“ a každý muž má „svou hlavu přikrytou před Kristem“. Proč tedy Bůh v praxi vyžaduje jen od ženy, aby měla přikrytou hlavu? To je vskutku úžasné, neboť v tom je obsažen velmi hluboký význam.

Odpověď sester

Jestliže sestra pokrývá svou hlavu, stojí před Bohem na základě Kristovy pozice před Bohem a pozice muže před Kristem. Bůh od ženy chce, aby pokrýváním své hlavy ohlašovala jeho vládu na zemi. Tato viditelná svědecká výsada připadá pouze ženě. Nepokrývá svou hlavu pouze za sebe samu, ale

činí to i zástupně. Za sebe samu to činí, protože je ženou; zástupně, protože představuje muže před Kristem a Krista před Bohem. Tedy když žena pokrývá před Bohem svou hlavu, je to přesně totéž, jakoby Kristus pokrýval svou hlavu před Bohem. Podobně je to přesně totéž, jakoby muž pokrýval svou hlavu před Kristem. Muž či žena nemá mít „svou hlavu“, protože Kristus je hlava. Nebude-li něčí hlava pokryta, pak tu budou dvě hlavy. Mezi Bohem a Kristem musí být jedna hlava pokryta. Tak to také musí být mezi mužem a ženou — a mezi Kristem a každým mužem. Boží vláda nepřipustí dvě hlavy. Je-li Bůh hlava, pak jí není Kristus; je-li Kristus hlava, pak jí není muž a je-li muž hlava, pak jí není žena.

Bůh povolává sestry, aby ukazovaly jeho pořádek a uspořádání. Právě skrze sestry je zjevován systém Boží vlády. Jsou to sestry, které jsou odpovědné za to, aby měly na svých hlavách znamení poslušnosti. Proč? Protože při předstupování před Bohem mají znát a respektovat Boží vládu. Účelem toho také je Boží vládu všechněm viditelně zjevit — manifestovat!

Muž svou hlavu nemá pokrývat. Je hanbou jeho hlavě, když před ženou hlavu pokrývá, protože představuje Krista.

V 10. verši uvažovaného oddílu čteme, že žena má mít pokrytou hlavu pro anděly. Často nad tím žasnu. Známe tragickou historii hříchu některých andělů. Satan se vzbouřil proti Bohu. Proč? Protože se chtěl učinit rovný Bohu. Jinými slovy: anděl Lucifer se pokusil vystavit svou vlastní hlavu před Bohem a odmítl se poddat jeho autoritě. Kniha Zjevení (12:4) nám dále ukazuje, že když satan padl, padla s ním jedna třetina andělských mocností. Proč andělé padli? Pro svou nepoddanost autoritě Boha — hlavy a pro snahu vystavit svou vlastní hlavu.

Dnes mají ženy na svých hlavách znamení autority pro anděly, to znamená jako svědeckví andělů. Toto svědeckví mohou nést pouze ženy v Církvi, protože ženy ve světě o tom nic nevědí. Mají-li dnes sestry znamení autority na svých hlavách, svědeckí: Pokryla

jsem svou hlavu, takže nemám svou vlastní hlavu, protože neusiluji o to, být hlavou. Zahalila jsem svou hlavu a přijala jsem dobrovolně a uvědoměle muže za svou hlavu. A to, že jsem přijala muže za hlavu znamená, že jsem přijala jako hlavu Krista a že jsem tedy přijala jako hlavu Boha. Ale někteří z vás, andělů, jste se proti Bohu vzbouřili. — To je méněno slovy „pro anděly“.

Mám na hlavě znamení moci, autority (viz slovenský a jiné překlady). Jsem žena s pokrytou hlavou. To je nejskvělejší svědeckví pro anděly, jak pro padlé, tak pro nepadlé. Není divu, že satan stále bojuje proti pokrývání hlavy. Jeho to skutečně obviňuje a usvědčuje z vlastního pádu. Činíme to, v čem on selhal. Co Bůh neobdržel od andělů, to má nyní od Církve.

Jestliže sestry v Církvi zaujmou místo ženám Bohem určené a naučí se pokrývat hlavy, vyšlou nevyslovené svědeckví „andělům v povětrí“ a výsledkem bude, že Bohu se dostává v Církvi toho, co je podle Jeho vůle a co Mu plným právem náleží.

Extrémy

Lidé nicméně mohou zacházet do extrémů a myslit si, že když je muž hlavou a žena má poslouchat autoritu muže, že by žena měla zaujmout postoj slepé poslušnosti. To je lidský sklon zacházet do extrémů — buď se neohnout ani o krok, nebo přejít do opačného extrému. Proto nás tady Pavel varuje svým: „Avšak ani muž bez ženy, ani žena bez muže v Pánu“ (v. 11). Protože všechny věci jsou z Boha, nezůstává místa ani pro pýchu a nadřazenost, ani pro podceňování a tyranii.

„Zdali vás i sama přirozenost neučí, že jest ohyzdnost muži miti dlouhé vlasy? Ale ženě mít dlouhé vlasy poetivé jest, nebo vlasové k zastírání dány jsou ji“ (v. 14 a 15): Po celém světě si ženy pěstují dlouhé vlasy, protože jsou jejich slávou a ozdobou, vlasy jsou příliš vzácné. Pavel vysvětluje, že když už sám Bůh dává ženě dlouhé vlasy k zahalení, žena má ještě k tomuto přirozenému drahému zahalení přidat ještě

nyní sama od sebe svoje další zahalení. Bible neurčuje, co se má k pokrytí používat — pouze uvádí, že hlava tam, kde rostou vlasy, má být zakryta. Bible ale ukazuje, že samotné dlouhé vlasy k přikrytí nestačí, ale že je třeba další pokrytí. Kde by jinak byla vlastní dobrovolná a uvedomělá iniciativa duchovní ženy ve věci Božího rádu?

Co má učinit poslušná žena? Když už Bůh mou hlavu pokryl, budu jí sama nyní ráda také pokrývat. Bůh mne přikryl přirozenými vlasy a já je budu pokrývat svým svědeckým znamením. Ti, kteří Boha znají, nemohou jinak, než upřímnou vírou položit své znamení ke znamení Božímu!

Ohledně neústupných

„Jestliže se komu vidí neústupným býti, my takového obyčeje nemáme, ani církev Boží“ (v. 16). Myslím, že Pavel mluví naprostě vážně. Je mnoho lidí, kteří na mnoho způsobů rádi argumentují, že není nutné, aby žena měla přikryté vlasy, protože na formě nezáleží nebo že se to vztahovalo pouze na ženy v korintském sboru apod., takových lidí bylo mnoho nejenom tenkrát, ale je jich i dnes všude. Odporuj Božímu slovu a protiví se tomu, co Pavel přijal od Pána a co jím předal.

Co Pavel odpovídá? „My takového obyčeje nemáme.“ Slovo „my“ ukazuje na Pavla a na apoštoly. V církvi na základě apoštolského učení není takový obyčej, aby sestry měly hlavu nezahaněnou. To je věc, o které se nedá diskutovat. Jestliže by se někdo chtěl stále

přít, je tu jasná odpověď: „ani církve Boží“. A toto všeobecné akceptování Božího pořádku v církvi a v každém místním sboru je tedy mimo každý spor.

Pavel nám ukazuje, co se církve Boží rozhodly činit. Když podle zvyku té doby vešli Židé do synagogy, pokrývali své hlavy — jak muži, tak i ženy. Rekové té doby však měli jiné zvyky (a Korint byl právě řecké město) — při vstupu do chrámů si nepokrývali hlavu ani muži ani ženy. V Pavlově době nebyl žádný národ nebo rasa, která by vyžadovala, aby žena měla pokrytu hlavu a muž nepokrytu. Bud měli muži i ženy pokryvku jako u židů, nebo byli všichni s nepokrytou hlavou jako u pohanů. Pouze mezi křesťany měli muži hlavu nepokrytu a ženy pokrytu. Je to tedy něco zcela nového, co je z Boha, který chce tímto způsobem ve všech časových obdobích skrze Církev ukázat světu systém své vlády.

V přítomnosti Kristově má být každá hlava pokryta, všechny naše soudy a názory mají být zapřeny. Vyznejme Pánu: Ty jsi má hlavu! — A vy, jako sestra, máte svou hlavu pokrytu, protože jste v reprezentačním postavení, představujete vskutku celé tvorstvo podle Božího pořádku. Ohlašujete světu, co má každý člověk činit před Kristem — jediným prostředníkem Božím a lidským — spasitelem a vykupitelem světa!

Pokrytí hlavy je samo o sobě na první pohled maličkost, ale vytváří pozoruhodné a vskutku významné svědectví!

Podle WN zprac. mm

chceň v životě křesťana

Oheň moci Ducha svatého: Sk 2. Byl Pánem zaslíben a seslán v odpověď na jejich očekávání a modlitební volání. Oheň, který při nich „spálil všechn strach“. Přetavil v charaktery, roznítil srdce svatým žárem nadšení, uschopnil

k neohrozenému svědectví. Křest ohněm v tomto smyslu — naplnění Duchem potřebuje církev i dnes. Ať spálí, ať rozníti, ať přetaví. Ať přeskočí z jednoho na druhého, do všech rodin, sborů a míst. „Oheň přišel jsem pustiti na zemi a co chci, jestliže již hoří?“ (L 12, 49). Kéž by hořel ještě více a mocněji při tobě i mně, zde a dnes.

Oheň hořících srdcí: Jr 20, 9. Prožil ho Jeremiáš a nemohl utlumit oheň ži-

vého Slova. Má je tlumočit, všude plno svatyně a druhý úpěnlivě volá. Zasvěcuje Pánu sebe i lid. Toť pokyn pro nás. Cesta k ohni vede přes oltář sebeobětování, vydání se a nového zasvěcení Pánu. Ná to odpoví ohněm své přízně, moci a slávy. Stojme o tento oheň?

Oheň cizí: 3M 10, 1. Jak nás zarází oheň Božího soudu každého cizího ohně. Jsme otreseni. I do našeho nitra by mohl proniknout oheň naší svévolé, neposlušnosti, vzpoury. Apoštol Jakub ho vidí v nezkroceném jazyku. Jaké škody působí, je-li rozněcován plameny samého pekla (Jk 3, 6). Co trápení, bolesti, zradu i zkázy již zavinil. Jsme stále v nebezpečí, že plamínky chytne, jazyk přikládá, satan se raduje, dílo Boží trpí... Braňme se cizímu ohni Boží bázní, pokorným vyznáváním, bdělostí, modlitbou, tichostí, trpělivou láskou a odpustěním.

Oheň tříbení: 1 Pt 4, 12. Je mnoho planého nadšení, povrchní zbožnosti, tělesné horlivosti. Falešných mincí víry, lásky, svatosti i modlení... Vše musí projít ohněm. I vyznavačská věrnost „tří mládenců“. Ať se ukáže, co je Boží a ryží, ať zmizí co je z nás i cizí! U ohně zklamala Petra odvaha, domýšlivá pýcha, velikáštví. Ohněm prošel Job, David, Jeremiáš aj. Není ušetřeno jediné dítko Boží. Oheň souzení, protivenství, lidské zloby. Oheň v tomto smyslu zkvalituje víru, přečisťuje duši, posvětuje život. Přepaluje řady věrých, zoceluje vyznavače. Díky zaří

Oheň sborový: Sk 28. Vzplanul na ostrově Maltě po bouři mezi ztruskanci. Všichni přikládali. Štíři a jedovatí plazi prchali a hynuli. Krásný obraz sborového obecenství. Kéž mezi námi plane oheň Boží lásky. Ať životem ztruskotaní tu najdou hřejivé přijetí, pomoc, záchrana. Přikládejme nař modlitbami, písničkami, svědectvím a ochotnou službou. Je v něm konec otravného jedu, nedorozumění, zloby, nedůvěry, škarohlidství, nenávisti, negativní kritiky, tělesnosti i všeho zla. Ať je každý sbor „ostrovem“ lásky, radosti, počítky a štěstí uprostřed bouřného oceánu. V tomto „ohni“ je krásné poslání církve i sboru...

Oheň obětní: 3M 9, 24 2Pa 7, 1. Jsou dny i doby, kdy Boží oheň v srdci uhasíná. Ve sborech to jen doutná, místo žáru plno popela. Kde se dobrat nového vznětu nadšení, zápalu? Vizme Arona i Šalomouna! Na oltáři je vše připraveno, složeno, Pánu nabídnuto. A oheň sestupuje, když první z nich vchází do

Oheň zkušební-hodnotící: 1K 3. Nemá přezkoušet naši víru, ale naše dílo na závěr života. Co a jak jsme budovali. Pán vše zjeví a zhodnotí, co je seno, sláma, strniště, zlato, stříbro a drahoty (1K 3, 13—15). Co je z nás, neobstojí. Jen co ON vypůsobil při nás a skrze nás projde branami věčnosti. Ukáže se, co marné a bezcenné „práce“ a „služeb“ se konalo ve sborech. I mnohá společenství církve zapláčou nad výsledky. Již nyní hodnofme sami přede Pánem svou každodenní práci (1K 4, 4) ve světle a žáru soudné stolice Kristovy! (2K 5, 10—11)

Oheň věčný: Mt 18, 25; Zj 20. Existuje, Pán ho potvrzuje, Zjevení ukazuje. Kde nehořel oheň Ducha, kde nevykonala službu oheň tříbení, kde neplánuje oheň lásky a svatého nadšení, tam vše skončuje oheň poslední, neuhasitelný, věčný. O, běda! Začíná plamínkem ohně cizího, nevěry a nevěrnosti, vzdoru a zatvrzení, až sehní tělo i duši žár hrůzy a zatracení. A není už pomocí, záchrany, uhašení. Ještě je čas milostí Raději oheň Boží za cenu sebeobětování a pozemského tříbení. Přejde v neutuchající jas věčné radosti a v slávu Božího synovství.

JE EŠTE KŪSOK CESTY

Je ešte kúsok cesty desnej,
snáď za päť sekúnd polnoc je.
Posledné sily ponapínam,
cieľ slávny skoro sa iste zrie.
Hoc neviem ako tŕním ďalej
a nádej vzala vľada tiem,
Pán vykúpených neopustí,
v objatí Jeho spočinie.

Hoc neprajník ma zastraňuje,
len čierňava sa stielie kol,
môj Záchranca ma dobre vedie.
Vždy v núdzi svojim pomohol.
Ja vzhľadom mocí ku ramenu,
čo vystiera sa v temrave.
Môj Spasiteľ ma zdvihne, zhreje
a sceli rany boľavé.

Je ešte kúsok cesty desnej,
snáď za päť sekúnd polnoc je.
Ja hotujem sa ku záveru,
by vzal som plné spasenie.
Pán Ježiš tá je cesta domov,
už vidno obrys vlasti brán.
Hor upriem vrátny pohľad viery —
— sú spásy dvere dokorán.

jk

Všetko má svoj čas

„Ja ešte raz pohnem nielen zemou, ale aj nebom.“

Židom 12, 26
Všetko má svoj určený čas. Teraz je čas milosti a deň spasenia. Pán Boh pravil pre všetkých ľudí veľké spasenie vo svojom Synovi, Pánovi Ježišovi.

V čom spočíva toto spasenie? Predovšetkým v odpustení hriechov. Každý človek vo svojej prirodzenosti je hriescny, má hriescnu podstatu. Žalmista povedal, že „v neprávosti bol splodený a v hriechu ho počala jeho matka“. Apoštol Pavol napísal, že „nieto spravodli-

vého ani jedného, pretože všetci zhresili a nemajú slávu Božiu“. Človek sa však domnieva, že môže žiť, ako sám chce. Nedbá na svoj zahynulý stav pred Bohom. A predsa, Boh na to odpovedá: „To si robil a milčal som. Domnieval si sa, že áno, i ja budem tebe podobný! Trestať ta budem a predostriem ti to pred oči!“ (Ž 50, 21). Teda človek nemôže nič iné očakávať za svoj život, za svoje hriescne skutky, len súd a trest.

Boh však nemá záľubu v odsúdení hriescnika. On chce, aby sa človek odvrátil od svojej cesty a mal večný život. Preto na mieste hriescnika odsúdil svojho nevinného Syna na Golgotu. No nie len že Ho odsúdil, ale aj vyniesol nad Ním súd smrti: „Odpala za hriech je smrť“. Kto tejto zvesti evanjelia uverí, kto si ju privlastní v úprimnom pokáni, je spasený. Práve pre smrť Pána Ježiša Boh odpúšťa viny tomu, kto mu ich vyznáva a súdi sa pred Ním, kto činí pokánie. Ale nielen to, On kajúceho hriescnika prijíma za svoje diefa, daruje mu svojho Ducha a tak i nový, večný život. Takýto človek, „znovu narodený“, Božie diefa, prežíva spasenie a radosť z neho každý deň, je znova a znova vyslobodený z pokušenia, z moci hriecha a tak poznáva nové prejavy Božej moci a lásky.

Doba milosti však skončí a pride obdobie súdov. V knihe Zjavenia —, ktorá opisuje tieto súdy, — je reč o zemetrasení, aké nebolo odkedy sú ľudia na zemi (16, 17—21). Mestá národon padnú, zmiznú ostrovky a vrchy sa nenайдú. Boh to predpovedal, ako sme to čítali v úvodnom verši tohto článku. Pre ilustráciu pripomínam — pre mnohých čitateľov známu — katastrófu, jednu z najväčších nášho veku.

Dňa 27. 8. 1883 bol výbuch sopky na ostrove Krakatoa tak silný, že dve tretiny tohto ostrova o rozlohe 47 km² vyleteli do výšky až 40 tisíc metrov, a do žeravého epicentra sa vliali milióny ton morskej vody. V okruhu 500 km žeravý popol a kamene veľkosti písacieho stola padali na zem i na lode v mori. Kapitán istej lode zapísal do deníka: „Trčime v tme čiernej ako smola,“ hoci bol deň. Vzdutie mora bolo strašné,

vlny 40 metrov vysoké sa valili po pobrežných oblastiach Sumatry, Javy, Cebelesu a Bornea, a zrovnaли niektoré pobrežné mestá so zemou. Dokonca aj v ďalekej Austrálii, Indii a Japonsku rozbili doky a lode na triesky. Hnali sa rýchlosťou okolo 650 km za hodinu popri myse Hoorn a ešte deň po katastrofe trhali refaze lodí kotviačich tisíce kilometrov vzdialenosť. Pohyb nezvyčajných prúdov bol zaregistrovaný aj v kanále La Manche.

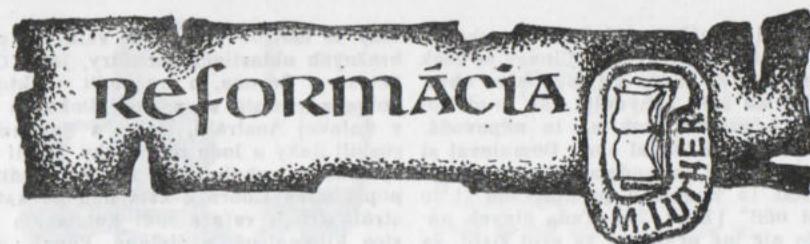
Bilancia tejto katastrofy: 36 tisíc ľudí zahynulo, 300 miest a dedín zmizlo zo zemského povrchu a 6 tisíc lodí bolo rozmetaných. To je len stručný popis najväčšieho zemetrasenia v historii. (Ako nám to pripomína oprávnené obavy ľudstva z nuklearnej katastrofy!)

To bola len malá ukážka tých súdov, ktoré majú prísť podľa Pisma. Čítame, že „pred príchodom zlého býva vychátený spravodlivý“. Pán Boh drží svoju ruku nad týmito živlami, aj nad človekom a jeho mocou, ale beda, keď ich uvolní, keď pohnie nielen zemou, ale i nebesami (verš v záhlaví). O Noachovi vieme, že bol spravodlivý muž pred Bohom pre svoju Božiu házenú a vieru. Keď prišli vody potopy na zem, bol aj so svojou rodinou zachránený, pretože poslúchal Božie Slovo.

Aj tebe, milý čitateľu, sa ponúka spravodlivosť, nie z tvojich domnelo „dobrých“ skutkov, ale z viery v jediný záchranný prostriedok od Boha, dodnes ponúkaný, v odpúšťajúcom moc Pána Ježiša. Ved' On bol za nás odsúdený v hroznom „zemetrasení“ Božieho súdu na Golgotu. Obráť sa k Nemu, skry sa v Nom, pokiaľ je ešte doba milosti, aby si mal Noachov pokoj a bezpečnosť a mohol krácať bez obáv v ľustrebu budúcnosti ako s Bohom zmierený človek!

-pu

Prosíme naše čtenáre, aby si opravili titulek na 94. stránce minulého čísla (4.). Správne zní: 3. MOJŽIŠOVA 1.—7. KAPITOLA.

MARTIN LUTHER
1483—1983

Martin Luther sa narodil dňa 10. 11. 1483 v malej saskej dedine Eisleben. Jeho rodičia, ľudia pevného charakteru, vychovávali svoje deti prísne, ale nie bez rodičovskej lásky, pestujúc v nich prostú katolícku zbožnosť, obvyklú medzi nemeckým sedliackym ľudom tých čias, ku ktorému aj oni patrili. Dôstojnosť zbožnej chudoby a disciplína, že si každý krok treba vybojoovať, boli dve výhody, ktoré prispeli k jeho výchove. Hoci veľmi chudobný, jeho otec mu umožnil chodiť do škôl usilovnej práce a veľkou skromnosťou. Syn navštevoval školy vo viacerých miestach. Ako pätnásťročný sa nachádzal v Eisenachu, kde si privrába spievaním pod oknami bohatších ľudí. Roku 1501 odchádzal za vyšším vzdelaním do Erfurtu, kde budil pozornosť usilovným štúdiom a dobrým prospechom. Bolo to v Erfurte, čo sa mu po prvý raz do rúk dostala úplná Biblia, latinská Vulgáta. Od začiatku jej venoval horlivý záujem, ktorý ho nikdy neopustil. Plný života nevyhýbal sa spoločnosti, ale predsa si zachoval mrvavú čistotu. Vela času trávieval na modlitbách a v zbožnom premýšľaní. Jeho otec chcel, aby študoval práva, ale mladého Luthera viacej pritahovala teológia a scholastika. V roku 1505 zložil magisterské skúšky. Zdá sa, že v tom čase došlo medzi ním a otcom k bolestivému nedorozumeniu v otázke manželstva a povolania. Rozkliasaný vracia sa späť na univerzitu, aby pokračoval v právnických štúdiach. Hoci podrobnosti nie sú celkom jasné, mala to byť náhla smrť piateľa a otriasný zážitok v bûrke, čo ho priviedli k službe, že vstúpi do kláštora. Sľub dodržal a vstúpil do augustinského kláštora v roku 1505, na veľkú nelúbosť svojich rodičov.

V kláštore usilovne študoval a plnil všetky predpísané úkony, vela sa modlitbám, ale všetko toto neprineslo mu vytúžený pokoj s Bohom, ktorý v úzkostiah už dlhší čas hľadal. V jeho duchovných krízach veľmi mu pomohol Ján Staupitz, generálny vikár augustinského rádu. Radil mu, aby sa nedival na seba a svoje skutky, ale na Krista samého. Podobnú radu mu dal i jeden starý mnich v kláštore. Štúdiom Biblie, vlastními zápasmi a za pomocí priateľov prebojúval sa postupne k viere v Krista samého a istote odpustenia hriechov.

Roku 1507 bol ordinovaný a po ďalšom štúdiu teológie ho jeho rát vyslal na univerzitu vo Wittenbergu vyučovať teológiu a Bibliu. Roku 1511 navštívil Rím, kde zažil veľké rozčarование nad mrvami ľudu i kňazov. V tom istom roku sa stal doktorom teológie a profesorom biblického učenia vo Wittenbergu.

Po dlhej duchovnej kríze nakoniec pochopil povahu Božej spravodlivosti, ktorá sa hriechovi zdarma ponúka. Teraz zavrhol každú teológiu založenú iba na tradícii a začal zdôrazňovať osobnú skúsenosť s Božím slovom. Objav, že Boh ušetrí hriechu skrze vieri v Jeho Syna, bol preňho navždy rozhodujúcim. Jeho názory sa stali všeobecne známymi, ked na dvore zámockého chrámu pribil svoje tézy. V decembri 1517 podal na Luthera do Ríma sťažnosť arcibiskup mochučský. Tvorou v tvári opozíciu Luther zaujal ešte rozhodnejšie stanovisko. Odmiel svoje učenie odvolať, podrobil sa konfrontácii s kardinálom Cajetanom v Augsburgu a utiekol z neho, keď ho pápež predvolal do Ríma. Roku 1519 počas dišputy v Lip-

sku s doktorom Eckom, svojím najostrejším protivníkom, poprel Luther zvrchovanosť pápeža a neomylnosť koncilov. Nakoniec bol roku 1521 z cirkvi exkomunikovaný.

V roku 1521 ho cisár nechal predvolať na říšsky snem vo Wormse. Luther očakával, že tam bude mať príležitosť vysvetliť svoje argumenty, avšak spoznal, že od neho nechcú nič viac, než odvolať svoje učenie. Zostal neochvejný. Bola to jedna z rozhodujúcich chvíľ novodobej história. Na tomto sneme cisár ediktom postavil Luthera mimo zákon.

Na ceste domov bol „prepadnutý“, to jest unesený priateľmi. Po podivnej púti lesmi bez ceremonií a ohľadov nakoniec jeho sprievod dorazil na hrad Wartburg: nachádzal sa pod ochranou Fridricha Saského.

Keď sa za ním onoho aprílového večera zatvoril hradný padací most, bola to zároveň opona za jeho osobným životopisom. Od tej chvíle sa jeho život stal súčasťou veľkej veci evanjelického kresťanstva, ktorého bol pôvodcom. Zatiaľ vo Wittenbergu pokračovala Reformácia bez neho. Hoci v tomto hnutí malo dôjsť ešte k mnohým nezhodám, väčším než medzi Wittenbergom a Rímom, Lutherov zámer bol taký jasný ako jeho teológia. Usiloval sa objasniť plný význam evanjelia a pri tom stál. Na wormskom sneme ukázal kym je a takým aj zostal — nepodajný voči horlivosti fanatikov, hnevnu sedliakov a teologickej netečnosti humanistov. V ničom nezľavil ani Rímu ani Zürichu. Jednoducho kázal Krista ako je zjavený v Písme. Niežeby iní neboli kázali, alebo žili životmi nehodných kazateľov, ibaže tí ostatní sa podujmali na vlastnú úpravu toho, čo pre Luthera bolo jasným Božím posolstvom, zjaveným v Jeho slove. To bola pravda o všetkých, čo sa proti nemu neskôr postavili: katolíci v záujme svojej tradície, humanisti v záujme svojej inšpirácie, sedliaci v záujme obecnej spravodlivosti, švajčiarski reformátori v záujme svojej liberálnej reformácie. Všetci Lutherovi odporcovia bojovali za veci, ktorým sa nedalo nič vyčítať, ale dávali ich na jednú rovinu so Slovom Božím značilo stavali sa proti zvrchovanosti Slova Božieho. Nebola to ani Lutherova tvrdohlavosť, ale skôr a viac vedomie jeho poslania a poznania Tohto, ktorý ho posielal.

Na vzdialenom hrade žil temer jeden rok. Tu prijímal priateľov, písal listy, ale nadovšetko usilovne študoval a pracoval. Prekladal Bibliu do nemčiny, príčom celý Nový Zákon preložil za desať týždňov. Jeho túžbou bolo, aby jedného dňa „nemecký škovrának spieval tak dobre ako grécky slávik“. Tu napsal rôzne spisy vzdelenajúce i polemicke.

Prichádzali správy o hrozivých pomeroch vo Wittenbergu, kde sa veci začali uberať nepriaznivým smerom pre nerozumné pôsobenie radikálov a fanatikov. Luther tam posielal svoje rady, dokonca prišiel nakrátko inkognito, avšak situácia sa nezlepšila. Reformácia bola na väžkach. Napokon do mesta opäť prišiel Luther po osem dní kázal a napomínal, až sa mu podarilo zvýfaziť nad neporiadkami. Nikdy zdravá a trievza výrečnosť nedosiahla viac; kázal slovo pravdy a ním úplne rozdrvíl bludárov bez toho, žeby ich bol menoval. Búrka bola načas zažehnaná. Pod tlakom udalostí zverejnili aj svoje názory na vzťah kresťanstva k spoločnosti. Videl štát ako služobníka Božieho s nezastupiteľnou úlohou, na ktorej sa kresťan môže zákonne podieľať a bez ktorej by sa spoločnosť zrútila. Nepripúšťal, aby jednotlivci alebo nátlakové skupiny brali zbraň a stavali sa na odpor štátu. Na druhej strane nepripúšťal myšlienku, žeby štát mohol zasahovať do vecí viery a svedomia, nikdy nesúhlasiť s tým, aby vrchnosť mohla siaháť na Bibliu alebo knihy vo vlastníctve občana.

Hoci Lutherov záujem bol spočiatku striktne teologický, po wormskom sneme začala nadobúdať na dôležitosť aj politická situácia. Nemecký ľud sa čoraz živšie podieľať na Reformácii a tak cirkevnej vrchnosti bolo stále ľahšie uplatňovať pápežskú bulu a wormský edikt. Nádeje nemeckého sedliactva na spravodlivejši svet sa začali spájať s Lutherom a jeho dielom — bol to muž z ľudu, hodný stat

sa jeho vodcom. A ani sa veľmi nemýlili, lebo Luther by bol mohol byť mocným vodcom v tomto smere, keby mu Boh nebol predurčil celkom inú úlohu. Vec sedliakov bola spravodlivá a ich požiadavky oprávnené, a pritom mierne. Ich chybou však bolo to, že stotožňovali náboženskú ľude Lutherovu s ľudeou, ktorá je legítimna na celkom inej báze. A okrem toho mali nešťastné vedenie. Svoju neblahú úlohu tu zohral Andreas Karlstadt. Jeho nadšenectvo a radikálne obrazoborectvo ho nakoniec priviedlo k odporu voči každej autorite. Chudobní sedliaci radi nasledovali človeka, ktorý sa vzdal svojich akademických hodností, putoval po krajině bosý a kázal rovnosť všetkých ľudí. Druhým vodcom bol Tomáš Münzer, pseudo-teologický vizionár, ktorý si predsa vzal založiť „kráľovstvo svätých“ a v tomto smere pôsobil medzi ľudom. Založil tajné spoločenstvo a čoraz mocnejšie hrozil, že „duch čoskoro začne bojovať păstami“. Lutherove trievze a ku pokoju smerujúce slová provokovali radikálov k ešte väčšej aktivite. Münzer poburujúc sedliakov putoval krajinou, putoval i Luther, aby ich varoval pred nebezpečím. Keď Luther videl, ako v niektorých oblastiach búriace sa elementy dopúšťali sa krutostí na nevinných ľenach a deťoch, napísal ostro formulovaný spis, v ktorom vyzval vrchnosť, aby zasiahla.

Víchrca sa rozpútala v Mühlhausene. Tu bol mestský magistrát zvrhnutý a moci sa ujali povstalci. Pod vedením Münzerovým sa povstanie rýchlo šírilo po južnom Nemecku a ešte ďalej. Nakoniec bolo spoločnými silami katolíckej a protestantskej šľachty potlačené a kruto pomstené. Rím čnil za povstanie zodpovedným Luthera, dokonca i Erazmus ho pripisoval prvkom násilia, ktoré boli podľa jeho mienky zabudované už do podstaty reformačného myšlenia.

Uprostred všetkých týchto nepokojoval bol i v živote Lutherovom svetly bod — uzavrel manželstvo s 26ročnou Katarinou von Bora. Ako diefa bola daná do kláštora, ale dva roky pred výdajom z neho utiekla. Mnohí Lutherovi priatelia boli jeho sobášom vyvedení z miery, ale všetko, čo on k tomu povedal, bolo: „Človek musí žiadať radu od Boha, modliť sa a potom podľa toho konáť.“ Jeho domácnosť bola naplnená láskou a porozumením po celý zbytok jeho života.

Počas nezhôd s Karlstadom prišiel prvýkrát do konfliktu aj s Zwinglim. Hlboký rozpor sa vynoril v ich ponímaní chleba a kalicha. Luther chápal slová o tele a krvi doslovne a neprispíšal Zwingliho obrazné, zduchovnené ponímanie. Spor sa vliekol do roku 1529 a neskončil sa ani po stretnutí s Zwinglim v Marburgu.

Roku 1530 Luther schválil Augsburgské vyznanie viery, napísané Melanchtonom. Bolo to prvé evanjelické vierovyznanie a zostalo aj najznámejším. Je zmierlivé, konzervatívne a všeobsiahle. Melanchton v ňom položil dôraz na to, čo bolo pre obe strany — katolícku i protestantskú — spoločné. Zostalo normou pre Luteránsku cirkev a malo vplyv aj na iné vierovyznania.

Roky 1532-46 nie je ľahko opísat jednoznačne, rozmotaf kľbko teologických, sociálnych, politických a osobných činiteľov. V živote Lutherovom boli vyplnené ďalším zápasom o upevnenie Reformácie usilovným písaním a kázaním. Roku 1537 napísal Šmalkaldské články, doktrinálne vyjadrenie, ktoré podpisali mnohí luterskí teológovia. Posledný väčší spis — proti pápežstvu — napísal v roku 1545. Mnohým bojom a bolesťou nad stavom nemeckého ľudu predčasne opotrebovaný predvídal svoj skorý odchod na večnosť, domov, a tešil sa naň. Koncom januára 1546 odcestoval do Eislebenu, kde mal dopomôcť zmiereniu kniežat z Anhaldu. Cestou ochorel a zatým prišla veľmi rýchle hodina jeho odchodu. Umrel teda vo svojej rodnej dedine. Jeho telo bolo prevezené do Wittenbergu a uložené v kostole, na ktorého dvere kedysi pribil svoje tézy, vedľa kazateľne, z ktorej tak často mocne kázaval slovo viery a milosti. Tam leží podnes, vedľa svojho priateľa Melanchtona. Jeho veľkosť možno odhadnúť aj podľa toho, že počas tých vyše 400 rokov od jeho smrti bolo o ňom napísaných viac kníh, než o ktorejkoľvek postave v dejinách s výnimkou Ježiša Nazaretského.

O to je fažšia naša úloha — na niekoľkých stránkach čo i len v skratke opí-

saf osobu a dielo takého muža. Pri všetkej snahe o stručnosť nemôžeme vyniechať napríklad, čo Luther vykonal na poli duchovnej piesne. Uprostred svojich zápasov a prácu poskladal veľa piesní a melódií a do jednej z nich vložil samu podstatu svojej viery. Je to jeho nesmrteľná parafráza na žalm štyridsiaty šiesty — Hrad prepevný je nás Boh.

A čo jeho činnosť kazateľská? Bolo to na začiatku jeho pobytu vo Wittenbergu, čo na naliehavé dohováranie Staupitzovo, avšak nie bez úprimnej zdráhavosti a nedôvery v seba samého, ujal sa kázania. Táto služba mala sa neskôr stať v jeho činorodom živote najdôležitejšou. Ako kazateľ stojí na poprednom mieste v rade tých, čo službou Slova Božieho ovplyvnili charakter doby a budúcnosť ľudstva. Bol učenec, bol teológ, bol autor i vodca, ale nadovšetko a hlavne — bol kazateľ. Stojí sa povšimnutie, ako sa v tomto smere vyvíjal: spočiatku malá kláštorná cela a scholastická príprava, neskôr obdobie jeho téz, v ktorom už usilovne študoval Bibliu a tak podvedome duchovne i rozumovo dozrieval pre veľké doktríny milosti. Potom rozchod s oficiálnou cirkvou a náhle poznanie, že sa ocítal na začiatku novej cesty, ktorú z Božej milosti otvoril, a má posolstvo, ktoré musí svetu odovzdať. Potom nútene štúdium Biblie a práce na jej preklade a napokon roky zrelosti, na začiatku ktorých stojí jeho triumf vo Wittenbergu, keď niekoľkými kázňami zachránil Reformáciu. K tejto výchove udalosťami treba pridať jeho prirodzené obdarovanie a charakter, jeho silný intelekt, predstavivosť, súcit s ľuďmi, odvahu a čestnosť. A potom jeho učenosť, poznanie Biblie a teológie, ale aj ľudi a veci človeka, moc a pohotovosť vo vyjadrovani a nadovšetko jeho skúsenosti s Božou milosťou a presvedčenie, že musí ľuďom zvestovať Božiu pravdu — to sú teda prvky, ktoré vo svojom súhrne utvorili jedného z najväčších kazateľov všetkých čias.

Ako nikto spomedzi smrteľných ľudí, ani on nebol dokonalý, ale jeho charakter bol robustný a zdravý. Podľa svojej prirodzenosti bol silný a odvážny, ale i drsný a prikry, čo ani veľmi neprekupuje pri jeho sedliackej krví a ranej výchove. Ale bol i láskavý a plný radosti zo života. Mal povahu, v ktorej jemný cit, láska, poézia, hudba, estetika a vodus boli tak nepochopiteľne zmiešané s prudkosťou a tvrdosťou, ktorá sa ničím nedá ospravedlniť. Ale tento hrubší element neboli pri ňom spojený s presadzovaním alebo hľadaním svojho vlastného záujmu a osoby. Mohol byť pánovitý, ale nie sobecký. Mnohé z toho, čo je nepríjemné v chovaní a reči môže sa odpustiť človeku drsnej čestnosti a úprimnosti. V Lutherovi znovuzrodený človek neboli úplne vyslobodený z hliny pozemskej nádoby, ale bol vpravde znovuzrodený a vždy na ceste k lepším veciam. Bol plný viery, ktorú kázal, a lásky so sklonom k mysticizmu. Bol mužom modlitieb, ani počas najrúnejších dní nezanedbával obecenstvo s Bohom. Jedno z jeho oblúbených príslušníkov bolo „dobre sa modliť znači dobré študovať“. Bol oddaný Bohu a svojmu národu a neochvejnej v obrane pravdy ako ju videl.

Bol ďaleko od spokojnosti so sebou alebo svojím dielom. Nevyhnutné neúspechy a sklamania, ktoré spomaľovali alebo poškodzovali vec Reformácie jasne videli a bolestne prežíval. Bol často osamelý, smutný a sklamaný. Hoci v mnohých menších veciach neunikne oprávnennej kritike, v najtvrdších skúškach charakteru obstál v každom podstatnom bode a strmel do výšky medzi hrdinami dejín kresťanstva.

Už sme povedali, že Luther vo svojich počiatocných úzkostiah hľadanie bol silne naklonený k bratom. Ale mnohé vplyvy nakoniec v ňom privodili hlboký obrat. Doba bola bezohľadná, konflikt s Rímom prudký, zápasy fažké. To všetko ho priviedlo do tesnejších zväzkov s niektorými nemeckými kniežatami. Mal oveľa hlbšie poznanie o povahе cirkevi, než ako ho bol nakoniec ochotný alebo schopný prakticky uskutočniť.

Postupne se odkláňal od starých zhromaždení bratov a ruka v ruke s objavením mnohých pravd vnášal do novej cirkevi mnohé z pôvodného systému. Čo-

raz väčšmi sa pri ňom prejavoval dogmatizmus, ktorý nebol o nič menší než tých, proti ktorým bojoval. Dalo by sa povedať, že Reformácia sa ani inak nemohla vyvinúť. Určite bolo treba viac, než iba literárneho pôsobenia vzdelaného Erazma, ktorý vo svojich spisoch napomínal, že musí dôjsť k zmenám a reformám, ale že sa všetko má udať v pokoji a s mierou. Odvaha a smelosť, ktoré boli pre Reformáciu také dôležité, však zatiaľ Luthera do politických súvislostí a záväzkov, ktoré ho odvádzali od sledovania čisto duchovného cieľa.

Majúc mnohých spomedzi kniežat na svojej strane, prijal meč vrchnosti ako zákonný prostriedok na potrestanie tých, čo nesúhlasili s novou cirkevnou autoritou. Ním založená cirkev bola kompromisom medzi jeho biblickými ideálnymi predstavami a pozemskými väzbami a rovinula sa do útvaru, ktorý sa značne rozchádza s obrazom novozákonnej cirkev. Toto si veľký reformátor sám dobre uvedomoval. Došlo k zmiešaniu svätého s nesvätým, k tesnej spätosti s vrchnosťou, k cirkevnému systému, ktorý bol k inak zmyšľajúcim rovnako neznášanlivý ako predošlá cirkev. Je bezpredmetné pýtať sa, čo by sa bolo stalo, keby sa Luther bol vydal iným smerom. V každom prípade však plati, že jeho cirkev, ovládaná svetskou mocou, stala sa príčinou mnohej duchovnej slabosti.

Mnohí vidiac, že nepokračoval po nastupenej ceste návratu k novozákonnej cirkvi, zostali tam kde boli, to jest v katolíckej cirkvi, a nádeje bratov postupne opadali, keď videli, že sa nachádzajú medzi dvoma cirkevnými systémami, z ktorých ako jeden tak druhý bol hotový vynútiť si aj vo veci svedomia poslušnosť mečom.

(Pokračovanie)

Chvála lékaře Lukáše

V kroužku sprátelených lékařů někdo nadhodil otázku, který lékař měl asi nejvíce a nejhlučší vliv na lidstvo.

Byla vyslovena jména jako Hippokrates, Galén, Avicenna, Paracelsus a Wirthow. Nakonec promluvil nejstarší účastník společnosti, sedící kolem stolu, a všichni s ním bez námítky souhlasili:

Já uděluji palmu vítěze lékaři Lukášovi. Jako jediný evangelista předal lidstvu podobenství o milosrdném Samariánovi a o marnotratném synovi — nejpřesvětější kázání o lásce k bližnímu. A vyprávění o velké vánocní noci daroval nesčíslným miliónům lidí jedinečnou radostnou zvěst, která už po dva tisíce let až do dnešního dne povznaší, potěšuje a přináší nejvzácnější též lidským srdcům.

připr. DZ

(Mt 1, 20, 21, 25; Lk 1, 30, 31; 2, 21)

Jméno Ježiš znamená: Spasiteľ, pomoc, záchrana. Náš Spasiteľ obdržel toto jméno dle Božího nařízení. Nejen pěstoun Josef, ale i Maria — matka Ježišova, priali od anděla Páně prorocké zaslíbení Syna jménem Ježiš, ktorého obdrží zvláštne, nadprirozeným zpôsobem. Josefovci bolo navíc vysvetleno: „Onť za-

jisté vysvobodí lid svůj od hřichů jejich.“ Tak je vlastně Ježiš jméno osobní, kdežto Kristus je jméno postavení (úradu) našeho Spasitele. Môžeme také hovoriť o lidskom Ježiši a věčném Kristu. Nejslavnější světská jména, byť sebe významnejší, pohasínají vedle jména Ježiše z Nazáreta. Právě to je i návrek vyjádrený tím, že od narození Je-

žiše z Nazáreta započal na světě nový zločinců k radosti ze spasení. Apoštol Petr zvestuje pohanům v domě setníka Kornelia: „Jemuš všichni proroci svědecství vydávají, že odpuštění hřichů vezme skrze jméno jeho všeliký, kdožkoliv uvěřil by v něho.“ (Sk 10, 43)

I dnes je ověřenou zkušeností, že Ježiš uzdravuje poraněná svědomí. Lidé pak znova klidně spí, radostně pracují a mohou šťastně žít. On vyprošťuje od spoutání a osvobozuje z otroctví hřichu. Kdo jej přijme jako záchrance, je blžený již zde a pak v plnosti u něho. Všeobecně lze říci, že očividně hříšníci — lidé poznamenaní hřichem — potřebují spasení v Pánu Ježiši. K osobní záchrane musí přjmout Pána Ježiše i lidé nábožni, často vysoce vážení. Po všimněme si Petrových slov, která pronesl vysoce ctihonodnému shromáždění: „A není v žádném jiném spasení...“ (Sk 4, 12). Louis Harms řekl: „Poznal jsem to ve svém vlastním životě, když jsem přišel k živé víře a před mou duší předstoupilo slovo: ‚A není v žádném jiném spasení, neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli spaseni být.‘ Radostí jsem pak nemohl celou noc spát.“

V našich modlitbách máme poznávat, jak velká moc přebývá ve jménu Ježiš. On sám hovoří: „Amen, amen pravím vám, že zač byste koli prosili Otce ve jménu mému, dál vám. Až dosavad za nic jste neprosili ve jménu mému. Prostež a vezmete, aby radost vaše doplněna byla“ (J 18, 23–24). Co to znamená modlit se ve jménu Pána Ježiš? Když se modlíme v jeho jménu, pak on na nás klade celou svou důstojnost, své zásluhy a svou slávu. Jestliže přicházíme se svými prosbami k Otcí, jsme přijati tak, jako by přišel sám Pán Ježiš, a naše modlitby se stávají jeho modlitbami.

Dále buďme pamětli velkého zaslíbení, které Pán Ježiš dal svým dle Mk 16, 17: „Znamení pak ti, kteří uvěří, tato mítí budou: Ve jménu mému d'ábyly budou vymítat... na nemocné ruce vzkládati budou a dobré se miti budou.“ Aniž by zde bylo dále rozebráno uzdravdnu jako Spasitel hříšníků. Umíráje na vení posedlých či jinak nemocných, buď v kříži dopomohl ještě jednomu ze dříž jen připomenuto: Měli bychom jmé-

no Pána Ježíše užívat s větším zmocněním a vědomím odpovědnosti. Jméno Ježíš není jen prázdným zvukem, jestliže je vyřené jeho služebníky s mocí danou shůry.

Vzpomeňme na J. Ch. Blumhardta, který uprostřed největšího zápasu v Möttlingenu píše svému předchůdci Dr. Bartovi do lázní Bollu: „Kdykoliv píšu jméno Ježíš, proniká mě svatá bázeň spolu s radostnými vroucimi díky, že tento Ježíš je mým. Co v něm máme, poznávám teprve nyní.“ Blumhardt měl přiřazeně i své osobní nepřátele. Jednou v noci se vracel ze vzdálenějšího shromáždění a jeho cesta vedla lesem. Tu spatřil dva muže, kteří na něj mířili ručnicemi. Na jeho pokojné zavolání:

„Ježíš je vítěz“ — ručnice obou protivníků náhle klesly a jemu se nic nestalo...

Připomeňme si ještě slova Lutherova z jeho díla „Řeči u stolu“: „V mé největší slabosti, hrůze a pocitu těže hřichů, v bázni a třesení před smrtí i před zlým a převráceným světem jsem často pocítil božskou silu a moc prýštící ze jména Ježíš. Prokázala se u mne, opuštěného celým stvořením, vyrvala mě z moci smrti a znova obživila. Utišila mě i v největším zoufalství na říšském sněmu v Augsburku roku 1530, kde jsem byl ochoten dieť Boží vůle při jméně Ježíš setrvat za cenu života i smrti.“ Předobně svědectví by mělo být i našim vyznáním. — pp. -zd

Víme, jak a za co se modlit?

„Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním. Ten, který zkoumá srdce, ví, co je úmyslem Ducha, neboť Duch se přimlouvá za svaté podle Boží vůle“ (Ř 8, 26—27).

Mnoha křesťanům se zdá, že modlitba je něco obtížného, těžkého, něco, co děláme se smutnou tváří. Zvěst o modlitbě je však evangelium, to je radostná zvěst. Jestliže radost nezakoušíme, pak proto, že nerozumíme podstatě modlitby.

Skutečná modlitba není naše vlastní práce, ale práce Ducha svatého. Z tohoto hlediska můžeme mluvit o třech druzích křesťanů.

1. Jsou věřící, kteří „vědí“, jak se modlit. Mohou se modlit kdykoliv a o čemkoliv. Myslí si, že vědí, jak se modlit. Ale shora uvedený text říká, že ani nevíme, jak a za co se modlit. To znamená, že se nemáme modlit ve své vlastní síle, mechanicky.

2. Druzí „nevědí“, jak se modlit. Jsou na tom lépe než ti první, ale i oni mají problém. Nevědí, jak se modlit, proto se ani nemodlí. Vymlouvají se na neznalost. To však není podle Božích myšlenek.

3. Podle Božího srdece jsou ti, kteří sice „nevědí“, jak se modlit, ale znají Pána Ježíše a důvěřují mu, že skrze jeho Ducha budou k modlitbě vedeni. Radostná zvěst ve vztahu k modlitbě zní, že Duch svatý je v nás, takže se všichni můžeme modlit, jestliže se mu otevřeme. A to je to, co Pán Ježíš řekl, že Duch svatý nás naučí všemu (J 14, 26). — jb

◆ Ak budeš přateľský oproti hričnikovi, môžeš mu pomôcť stať sa nepriateľom hričcha.

pohľad do knihy zjavenia

V seriáli článkov o knihe Zjavenia nechceme vykladať jednotlivé podrobnosti, ale iba naznačiť čitateľom spôsob, akým k čítaniu tejto knihy pristupovať. Túto úvahu sústredíme na „knieža tohto sveta“, ako hovorí Pán o satanovi, jeho prejavu a vystupovanie v knihe Zjavenia. Už apoštol Pavol napísal veriacim v Efese, že nezápasíme „s krvou a telom, ale s knežatstvami, mocnosťami, so svetavládcami temnosti tohto veku, s duchovnými mocami zlosti v ponebeských oblastiach“ (6, 12). Tesaloničom odkryl, že tieto mocnosti zla po vychvátení cirkvi a návrate sväteho Ducha k Otcovi nebudú pôsobiť len v „ponebeských oblastiach“, ale priamo na tejto zemi (2Te 2, 1—12).

Satan, ktorý mal meno Lucifer = Jasná ranná hviezda, bol kedy si „zastieračí cherub“ (Ez 28, 13—17), veľmi blízko Božieho trónu, jedným z najslávnejších kniežat anjelov (Iz 14, 11—19). Jeho cieľom je vytvoriť svoje kráľovstvo analogický kráľovstvu Božiemu. Tak, ako Pán Boh prišiel na túto zem v osobe svojho jednorodeného Syna, Pána Ježíša, pravého Krista, satan tiež príde na túto zem v osobe človeka — antikrista. Boh-Otec pôsobí na zemi skrz svojho Ducha, satan tiež bude pôsobiť skrz svojho falošného proroka. Celá táto satanská trojica vystupuje poohromade v Zj 16, 13: „A videl som, že sa zjavili z úst draka a z úst šelmy a z úst falošného proroka traja nečistí duchovia . . .“ Teda:

1. Antiboh = satan
2. Antisyn = antikrist
3. Antiduch = falošný prorok

Každý z nich je v knihe Zjavenia predstavený symbolicky pomocou obrazu zvierata.

- Ad. 1) Hlavnu postavou satanskej trojice je sám satan, zobrazený ako „veľký červený drak“ (12, 3.9), majúci 7 hláv, 10 rohov, a na hlavách 7 diadémov (korún).
- Ad. 2) Antikrist predstavuje „inkarnáciu satana“, človeka so satanovým duchom, a je zobrazený šelmou vystupujúcou z mora (13, 1n). Má 7 hláv, 10 rohov a 10 diadémov na rohoch (pozor, nie na hlavách ako „drak“). Je teda podobný drakovi.
- Ad. 3) Tretiou osobou je antiduch, falošný prorok, symbolicky zobrazený šelmou vystupujúcou zo zeme (13, 11n), ktorá má 2 rohy podobné Baránkovým, ale hovorí ako drak (má tú istú podstatu ako drak).

Niekoľko poznámok k osobe DRAKA = SATANA

1. Jeho meno podľa Zj 12, 9: veľký drak, starý had, diabol a satanáš. Pozri tiež 20, 2.
 - a) Veľký drak — obraz v knihe Zjavenia.
 - b) Starý had — pripomína sa jeho podiel na páde prvých ľudí v raji (tiež Pavol v 2K 11, 3).
 - c) Diabol — z gréckeho diabolos = ohovárač.
 - d) Satan — z hebrejského sátan = ohovárač, odporca, protivník, nepriateľ, žalobca, zvodca.
2. Tak, ako Boh poslal svojho Syna na svet, aj satan pošle antikrista na túto zem (Zj 13, 1—2). Otec dal Synovi každú moc (Mt 28, 18; J 17, 2), tiež drak dá šelme svoju moc i svoj trón, i veľkú právomoc (Zj 13, 2). Otec bol oslávený

- zmŕtvychvstaním svojho Syna (F 2, 11), drak bude oslavovaný kvôli šelme (Zj 13, 4a).
3. Zvrhnutie satana a jeho anjelov na zem (Zj 12, 9.12) bude znamenať vykonávanie rozsudku súdu nad ním, ktorý bol vynesený na Golgotu. Už nebude mať prístup pred Bohom ako doposiaľ má, nebude môcť žalovať na Boží ľud. Na druhé strane beda tým, ktorí budú na zemi.
 4. Na konci doby súženia satan bude zviazaný anjelom, ktorý má klúč od „prieplasti“, a uväznený v tejto prieplasti na tisíc rokov (Zj 20, 2).
 5. Po tisícročnom kráľovstve bude opäť prepustený z tohto žalára, aby konal svoju úlohu zvodcu. Až potom bude uvrhnutý do gehenny = jazera ohňa a sýry na veky vekov (Zj 20, 10).

Niekoľko poznámok k osobe ŠELMY = ANTIKRISTA

1. Pomenovanie antikrista:
 - ako „antikrist“ o ňom píše iba Ján v listoch 5krát, inak je
 - človek hriechu (2Te 2, 3—8)
 - syn zatratenia (2Te 2, 3—8)
 - bezbožník (2Te 2, 3—8)
2. Pretože je ANTI-krist, tedy opak Krista, Jeho protipól, pripomeňme si rozdiely:
 - a) Pán Ježiš prišiel z neba, šelma z mora = symbol rozbúreného sveta, nepokojo, katastrof.
 - b) Kristus bol stelesnením svätosti (Mk 1, 24), pravdy (J 14, 6), obrazom Božej podstaty (Zd 1, 3), antikrist bude obrazom satana i zosobnením klamstva („rúhania“ — Zj 13, 1c).
 - c) Kristus je Záchrancom (Mt 1, 21) i tajomstvom pobožnosti (1Tm 3, 16), antikrist bude stelesnením každej neprávosti (2Te 2, 7), zla i hriechu, bude sa protiť všetkému božskému (2Te 2, 4).
 - d) Pán Ježiš pôsobil na tejto zemi niečo viac ako 3 roky, antikrist bude podobne vykonávať na zemi činnosť druhých 3,5 roka (1260 dní) (Zj 13, 5).
 - e) Ježiš Kristus vstal z mŕtvych, antikrist bude mať tiež jednu z hláv uzdravenú od smrteľnej rany (Zj 13, 3).
 - f) Kristus činil divy a zázraky, pretože obdržel moc od Otca, antikrist tiež bude činiť veľké divy a znamenia (Mt 24, 24; 2Te 2, 9), pretože dostane moc od draka.
 - h) Kristus je hlavou cirkvi, antikrist bude tiež hlavou svojho kráľovstva (Zj 13, 8).
 - i) Kristus Je Pánom všetkého (F 2, 11; Ko 1, 16—17), podobne aj antikrist bude panovať nad padlým ľudstvom (Zj 13, 2b. 4. 7b).
 - j) Pán Ježiš bol poctený chválou vo svojom prvom príchode (Mt 21, 9. 15), teraz je vyvyšovaný cirkvou (Ef 1, 3) a bude i v budúcnosti (Zj 4, 10—11; 5, 9—14), antikristovi sa tiež budú všetci klaniať (Zj 13, 8).
 - k) Pán Ježiš svojim dáva večný život a privedie ich k Otcovi (J 17, 24), antikrist privedie svojich vyvolených tiež k „otcoví“-satanovi, do gehenny, ktorá je pripravená satanovi.
 3. Antikrist sa vyznačuje ešte zvláštnym znamením, menom a číselnou hodnotou jeho mena = 666 (Zj 13, 17—18). V starovekých jazykoch mali písmena abecedy určitú číselnú hodnotu. Tak napríklad v římskej abecede L = 50, C = 100, D = 500, M = 1000. Číselná hodnota mena antikrista bude teda 666, trikrát číslo človeka, ľudskej nedokonalosti.

(K zamysleniu, nepríde z pokolenia Dánochovo Zj 7, 4—9?)

Niekoľko poznámok k osobe FALOŠNÉHO PROROKA

1. V knihe Zjavenia má dve označenia:
 - druhá šelma vystupujúca zo zeme (Zj 13, 11n),
 - falošný prorok (16, 13; 19, 20; 20, 10).

2. Prvá šelma (antikrist) vystupovala z mora národov, druhá šelma (falošný prorok) zo zeme na znamenie, že ovlivní celý okruh zeme. Vypadá ako nevinný Baránok, ale hovorí ako drak, Antikrist je telom draka, falošný prorok jeho duchom. Moc falošného proroka spočíva v divoch a znameniach, a jeho úlohou je pripravovať pôdu antikristovi: „káže obyvateľom zeme, aby spravili obraz (prvej) šelme“ (13, 14).
3. Falošný prorok je ANTI-duch, môžeme porovnať jeho činnosť ako zápor činnosti Ducha Svätého:
 - a) Tak, ako Duch Boží všetko berie od Pána Ježiša (J 15, 26; 16, 13—14), aj falošný prorok všetko prijíma od antikrista (Zj 13, 12—15).
 - b) Tak, ako Duch osláví Krista, falošný prorok osláví antikrista.
 - c) Duch usvedčuje svet (J 16, 8), aj falošný prorok sa snaží svet presvedčiť, zviesť (Zj 13, 14; 19, 20).
 - d) Duch Svätý je zapečatením našich sŕdc (2K 1, 22; Ef 1, 13), falošný prorok bude pečať pravé ruky a čelá služobníkov antikrista (Zj 13, 16).
 - e) Boh skrze Svätého Ducha koná veľké veci, znamenia i divy, tak aj satan skrze falošného proroka bude konať divy a znamenia (Zj 13, 13).

Šelma aj falošný prorok budú hodení živí do ohnivého jazera (gehenny) na záver doby veľkého súženia. Tam budú očakávať na satana, smrt, peklo (hádes) a všetkých tých, ktorých mená nie sú zapísané v knihe života. Je tvoje meno, drahý čitateľu, zapísané v knihe života?

ODMĚNA za lásku

„Miluje-li mne kdo, slova mého ostrihatí bude, a Otec mój bude jej milovať...“ (J 14, 23).

Podle Božího plánu bude věčnost po-kračováním a zmnožením toho, k čemu jsme na této zemi upnuli svá srdeč. Jestliže jsme v pokoře vyznali své hříchy a přijali Pána Ježíše Krista za svého Spasitele, potom již nikdy nebude-mo odložení od Jeho lásky. Nezáleží na tom, jak chudými jsme v hmotných věcech, ale milujeme-li Krista, pak bu-deme nesmírně zbohceni známostí Božího milování. Jednou budeme se svým Pánem na místě, které pro nás připravil. Předmět naší lásky, Pán Ježíš Kris-tus, je zárukou naší budoucnosti a od-mény.

Vypráví se příbeh o bohatém muži, kterému zemřela manželka, když jejich jediné dítě bylo ještě velmi malé. Muž požádal svou hospodyně, aby se starala o chlapce. Ale i chlapec po několika letech zemřel, když byl ještě v jinošském věku. Muž, který utrpěl tyto dvě těžké

Clovek nikdy neciti mocnejšiu Božiu ruku nad sebou, ako ked uvažuje o zašlych rokoch svojho života.

M. Luther

NOWÝ ŽIVOT

V našich lidských zkušenostech je pojem „život“ spjat pouze s dočasností. Každý živý tvor a především člověk sám usiluje všechny dosažitelnými prostředky o jeho zachování a prodloužení. Jak rád by se zavil nebo uspokojivě vyrovnal s onou jedinou naší „životní jistotou“ — se smrtí! Ta nás všecky bez rozdílu nutí — věřit.

Vedle našeho **relativna** (proměnlivosti a časnosti) je zde totiž jeho protiklad — **absolutno** (neměnnost a věčnost). Nezbývá nám než: 1. buď věřit, že smrt nastává věčný zánik mé existence — ono věčně trvající neuvědomované NIC, 2. nebo věřit, že smrt je přechodem do další existence jiných řádů a forem, o nichž se zatím nemůžeme přesvědčit právě tak jako o první alternativě.

Vážené židovské kníže, vyzbrojené židovským náboženským světovárom, hledá odpověď, která by vnesla světlo do jeho nejistot a pochybností v Lukáši 18, 18. Tento člověk touží po životě, který by neměl pouze sklívající pessimistický závěr smrti v podobě věčného „nic“! Cítí, že tím by byl veškerý lidský život bez jakéhokoliv pravého smyslu, postrádal by logický cíl a ani nemohl nabýt svého ušlechtilého mravního obsahu. Neochvějně věří ve „věčný život vyššího řádu“, věří v hluboký smysl odvěké touhy člověka po dobrém, pravdě a krásnu — hledá a potřebuje Absolutno — Boha jako cíl, smysl a oběhu svého života..

A tak: 1. vyjadřuje své přesvědčení o existenci věčného Boha a tím i „věčného života“, 2. přesvědčení o možnosti jeho

- dosažení, navzdory smrti,
3. přesvědčení o nezbytnosti příslušné kvality, pro věčný život, která je nejen v mravném cítění, ale v činech,
4. obrací se v této nejdůležitější otázce svého života — svého poměru k věčnosti, k Bohu — na Ježíše Krista!

To vše svědčí v jeho prospeč! Kéž by bylo více takových lidí, kteří nejsou tak trestuhodně lhostejní k faktu smrti, jako by se jich samotných vůbec netýkala! Kteří upřímně hledají odpověď na základní otázky svého bytí — po cíli, smyslu a opravdu hodnotném obsahu svého života, kteří se ptají — kde a jak budou trávit tu nezvratnou věčnost, již jde každý z nás vstří! Kéž jsou lidé, kteří věří v to pozitivní, kladné, zůstanou a zůstávají lidmi naděje, radosti a životního optimismu i v tragické chvíli smrti svých nejdražších i své vlastní; kteří hledají Boha, pokud může být nalezen! (Iz 55, 6—9)

Ještě vzácnější je to, že jede s tímto problémem právě k Pánu Ježíši Kristu! Zdá se, že k Němu pojde důvěru po jeho mistrovském vyvrácení saducejského bludu v této věci (Mt 22, 23—33), kdy charakterizoval Boha jako „Boha živých“ a ne mrtvých.

Je však zájem onoho bohatého tazatele vskutku opravdový a jeho vztah k Ježíši Kristu takový, jaký má být? Vždyt pouhá sympatie s projevem úcty a důvěry nestačí! Kolik nábožných lidí ctí, kteří se, uznává a vyznává Krista, a přece jejich srdce není, nebylo a nebude u Něho — ale někde jinde a u něčeho jiného. Takoví v Něm vidí vše jiné, jen ne svého osobního Spasitele, Zachránce a v „bohatství své vlastní hojnosti“ nepochopí jeho jedinečný, nikým a ničim nenahraditelný čin spásy člověka, který mohl a musel za hříšníka vykonat jedině On... Vždyt jedině On znal dokonale Boží srdce, jedině On je mohl uspokojit místo nás svou oběť pro satisfakci Boží svatosti a spravedlnosti a také jedině On mohl zjevit lásku Otcova srdce v úžasné oběti za hříšníky — za mne a tebe...

Bohatému knížeti se nedostává zá-

kladního poznání vlastní absolutní ztracenosti pro jeho hříšnost, když chce získat „věčný život“ svým vlastním přičiněním — dobrými skutky, když svou spásu staví sám na sobě a na možnosti vyvinutí vlastní osobní kvality. Kolik lidí se domnívá, že věčný život lze získat „činěním dobrých skutků“, zasloužit si jej svým „bezúhonného životem“. U Jana 17. čteme, že nebeský Otec dal svému Synu moc nad každým člověkem, aby lidem, Otcem darovaným, dal věčný život (v. 2) a ve verši 3. čteme, že „totiž jest věčný život, aby poznali tebe samého, pravého Boha a kteréhož jsi poslal — Ježíše Krista“! Z toho slova jasně vyplývá, že bez zjevení Otce nebeského Synem a Syna Otcem není možno získat věčný život. Blahoslavený je syn Jonášů — Simon, kterému Otec nebeský zjevil svého Syna, aby na tomto základě vytvořil duchovně nové stvoření — Petra a tak budoval svou církev, kterou „nepřemohou pekelné brány“ (Mt 16, 16—19).

1. vyučuje z ní vlastní lidské „činění“, spolehlání na vlastní domnělou lidskou samospravedlnost z „plnění zákona“ a z „dobrých“ či „záslužných“ skutků
2. vede k nezbytnosti své osoby a dila — k pravdě svého mesiášského poslání.

Tuto nutnou změnu tazatelova smýšlení o dosažení věčného života řeší na pojmu „dobrý“ — „dobro“! Jak zcela rozdílně hodnotí tuto kvalitu lidé a jak zcela jinak ji vidí Bůh. Jak snadno se lidé cítí „dobrými“, jak samozřejmě počítají se svými „kvalitami“ a domnělými „dobrými skutky“, doufají v sebe a ve své „zásluhy“, domnívajíce se, že jejich samospravedlnost Bohu postačí, aby je uznal pro jejich „bezúhonné“ a „záslužný život“ hodnými věčné existenze ve své přítomnosti. Takoví lidé ovšem nepotřebují Spasitele, jako je tomu u hříšníků, kteří jsou si vědomi své nehodnosti. Ubohé „kníže židovské“, bohaté na své hmotné i „morální“ statky. Vidí „dobrotu“ v problematickém zachovávání mravního zákona Božích při-

kázání, aniž pochopil jejich podstatu! Podstatu lásky.

Ještě se ti jednoho nedostává — Toho jediného potřebného, v čem právě Boží dobrota záleží! Nevyvolil si ještě onu „dobrou stránsku“ u nohou Pána Ježíše jako MARIE z Betany (L 10, 41 až 42) a nepochopil touhu Božího srdce, kterou opustil „anděl efezské církve“ (Zj 2, 4)! Ano, Bohu nezáleží na tvých snaňách, činech, skutcích, „službách“; nezajímá se o hromadění tvých domnělých zásluh „pro jeho čest a slávu“, ale na tvém srdci, na tvém vztahu k Němu, na tvém životě, založeném s Ním. Touží po obecenství s tebou — proto přišel za tebou ve svém milém Synu... Jak mnozí pro svoje subjektivní vidění „dila Páně“ opomíjejí Pána samého a své důvěrné soužití s Ním vždy, všude a ve všem!

Jednoho se ještě nedostává, jednoho je potřebí, jedno mám proti tobě... nejen poznání pravého Boha a jeho nezměrné lásky ke mně v Ježíši Kristu, kterému pro mne neodpustil, ale za mne jej vydal (Ř 8, 32), ale též odpovědě též lásky k Němu v mém srdci. A to nelze bez Pána Ježíše a bez působení Ducha svatého — Ducha Otcova a Synova! Kdo jiný však pochopí, než omilostněný a touto láskou přemožený kající hříšník, který poznává s úzasmem svou nesmírnou cenu pro Boha právě ve chvíli, kdy se sám naprostě odsuzuje? Cím jsou mu pak všecky hodnoty na této zemi proti poznání pravého Boha a Toho, kterého poslal — proti věčnému životu, jehož je hodna jen láska Boží, nám darovaná...

Prodej všecko co máš a rozdej chudým — a budeš mít poklad v nebi! Prodej důkaz své kvality — stavu svého vnitřního bohatství, které je jen v Bohu — změř si sám u sebe tu svou „dobrotu“ Boží mírou. Změř si ji se mnou — Ježíšem, když mne nazýváš dobrým — a dobrý je vskutku jen Bůh. Dokonalá svatost a dokonalá zcela nesobeká láška je jeho kvalita — a tu ty nemáš, leda bys ji přijal v Kristu od Něho samého! Chceš? **A následuj mne!** Říd se mým životním příkladem, nespouštěj mne ze zřetele, drž se mne, chod se

mou, miluj Otce jako já a rozdej se zemské — bohatství Boží tichosti, pocele ubohým chudým — hříšníkům, jak to činím já, obětuj se za ně Bohu! Jak velice se zarmoutil ubohý boháč ve své strašné chudobě ducha a kníže židovské ve své přízemnosti... Ztratí své bohatství a svou společenskou prestiž pro to nejcennější, čeho se mu nedostává? Ne, raději odejde... věří více svému materiálnímu a morálnímu bohatství ze zákona než Pánu Ježíši. Není nákonc Ježíšovo stanovisko „přemrštěné“ a nemají pravdu všichni ti, kteří Jej pokládají za „svůdce“? Jak tvrdá a nepřijatelná je jeho řeč a jeho vztah k publikánům a nevěstkám pohoršilý...

Kdo dokáže něco podobného — všecko své bohatství rozdat chudým — všecky poklad své lásky věnovat ztraceným hříšníkům, aby byli pozvednuti z prachu až na Otcovo srdce? Kdo byl tak chudý, kdo se tak znuzil, aby obohatil svou chudobou člověka na věky, jako On, milovaný Boží Syn?

Jak nesnadno vejdou bohatí do Božího království! Snáze projde velbloud uchem jehly. Jaká nemožnost, jak absurdní přímr — a přece, kolik je v něm moudrosti a hloubky! Ano, jen bohatství zcela jiného rádu než je to

— bohatství Boží tichosti, pocele ubohým chudým — hříšníkům, jak to činím já, obětuj se za ně Bohu! Jak velice se zarmoutil ubohý boháč ve své strašné chudobě ducha a kníže židovské ve své přízemnosti... Ztratí své bohatství a svou společenskou prestiž pro to nejcennější, čeho se mu nedostává? Ne, raději odejde... věří více svému materiálnímu a morálnímu bohatství ze zákona než Pánu Ježíši. Není nákonc Ježíšovo stanovisko „přemrštěné“ a nemají pravdu všichni ti, kteří Jej pokládají za „svůdce“? Jak tvrdá a nepřijatelná je jeho řeč a jeho vztah k publikánům a nevěstkám pohoršilý...

Máš ještě zármutek podle těla, jako židovský kníže, že se ti ještě jednoho nedostává? Nebo jsi docela spokojen sám se sebou a se svým způsobem života?

Kéž bys měl zármutek podle Ducha a pochopil, že v tomto knížeti je tvoje „JÁ“, které se úporně snaží „žít“, abys nemohl dosáhnout potřebného vztahu k Pánu Ježíši a zůstal mimo krásu věčného života, který začíná už zde, na této zemi!

KK

Odpoludňajšie zhromaždenie začalo. Tiché tóny harmónia a text piesne nás unášajú k nebeským výšinám. Boli sme pripravení počuť modlitbu a kázané Božie Slovo. V tomto stíšení sme odrazu počuli tichý vzlykot. V poslednej rade pri dverách sedela neznáma mladá žena. Oči mala plné slz a jej bledá tvár prezrádzala, že ju iste už dlhší čas niečo trápi.

Služba slovom sa niesla v znamení Ko 3, 1-2: „A tak, ak ste vstali z mŕtvych s Kristom, hľadajte veci, ktoré sú hore, kde sedí Kristus po pravici Boha“. Zvestované evanjelium malo moc. Duch svätý usvedčoval z hriechu, no zároveň ponúkal aj radostnú istotu tomu, kto naozaj úprimne uverí v Pána Ježíša Krista ako toho, ktorý bol obetovaný na Golgotu za hriechy ľudu.

Na tvári neznámej boho vidieť, že bojuje tvrdý boj s mocou tmy. Slzy po kápania tiekli po jej tvári. Vedeli sme, že Duch Boží zasahuje a má moc aj jej

dať utíšenie. Evanđelium je moc, ktorá láme okovy hriechu.

V krátkom čase mi vydala svedectvo.

„Keď som mala 20 rokov, moja teta sa obrátila k Pánu Ježíšovi a rozprávala mi, aká je šťastná a čo sa s ňou stalo. Jej svedectvo mi bolo odporne a povedala som jej, že ak sa s ňou niečo stalo, tak sa asi zbláznila. Prerušila som s ňou všetky príbuzenské vzťahy a dala som jej najavo, že v budúcnosti nechcem mať s ňou nič spoločné. Teta sa skutočne odmľčala a za ďalších 20 rokov sme sa ani nestrelili.“

Od svojich dvadsiatich rokov som žila voľným štýlom bezbožného života. Vydala som sa za vysokoškolsky vzdeleného muža, ktorý si po čase ešte ďalej zvýšil kvalifikáciu. A tak sa moja životná úroveň dvihala stále vyššie a vyššie. Pohybovala som sa len vo vybranej spoločnosti, čo sa mi líbilo. Čoskoro som poznala, koľko hriechu a neprávosti sa skrýva v živote „vyššieho štýlu“. Na obyčajných ľudí som sa dívala z vysoka, nič pre mňa neznamenali.

Takto som žila 16 rokov a bola som svojim spôsobom šťastná. Bola to však len akási imitácia toho pravého šťastia, po ktorom som kdysi v kútku srdcia túžila. — Potom sa začali búrať základy našej rodiny. Začalo to manželskou neverou a vyvrcholilo tragickou smrťou mojej sestry. Všetci priatelia a priateľky, ktorí mi predtým robili poklony, ma odrazu opustili. Zdalo sa mi, že celý svet je proti mne, ba dokonca aj ten Pán Boh, v ktorého som už vôbec neverila. Životné údery ma tak pritlačili k stene, že som viackrát pomýšľala na samovraždu. Štyri roky som bola akoby terčom všetkých možných úderov, depreseií. Nebolo nikoho, kdo by mi preukázal lásku. Preto sa aj z môjho srdca vytratila láska ku všetkému a každému. Zostali mi tri deti, dve dcéry a jeden syn — mrzáčik, ktorý má už 20 rokov a nikdy mi nepovedal mama... V bolesti a utrpení som sa snažila rozdeliť zbytok lásky detom, ale aj pri nich som sa dožiaľa určitého sklamania.

Bola som na dne... A práve vtedy ma navštívila moja vzdialená veriacia teta. Bolo to skutočne Božie riadenie, že po dvadsiatich rokoch prišla vtedy, keď som bola na konci so silami. Životným bojom som bola vyčerpaná a moje srdce prázdné. Teta mi hovorila o veľkej Božej láske, ktorá má pre všetkých ľudí. Hovorila, že Boh miluje každého hriescu a pokoj chce dať každej utrápenej duši. Moje srdce sa začalo otvárať tejto radosnej zvesti. Pozvala ma do zhromaždenia. Hned pri prvej návštive som cítila, že Boh sa ku mne skĺňa vo svojej odpúšťajúcej láske. Preplakala som celé zhromaždenie. Boli to slzy pokánia nad pokriveným životom, ale súčasne aj slzy radosti z odpustenia v zásluhách Kristovej obeti. Zvestované evanjelium som prijímalá dychtivo a ono vykonalo pri mne veľkú zmienu. Vedela som, že sa so mnou niečo deje. Dotyk Pána Ježíša na moje srdce bol taký zvláštny a krásny, že som poznala tri veci: Pán ma prijal na milosť a všetko mi odpustil, — uistil ma o tom, — a popolal do nového života. To bolo moje znovuzrodenie, môj najkrajší deň života.

Z Božej milosti chcem znova začať žiť. Ale nie sama, s mojím Pánom, ktorého som pozvala do svojej stroskotanej rodiny. Pevne verím, že to bude iný život, skutočne nový, ktorý ďaleko prevýši ten minulý, na ktorý nechcem ani pomyslieť. Súčasne túžim aj po tom, aby aj ostatní moji príbuzní a priatelia sa zastanili na ceste do zahynutia. Nájdite si čas pre čítanie Biblie a verte evanjeliu! Nečakajte, až prídu chvíle stroskotania! Hľadajte Boha, dokial je čas milosti, aby ste to nezameškali.“

Viera neodpočíva a nesviatkuje. Ona hovorí a káže o Božích zasluženiaciach a o Božej milosti, aby k nej dospeli aj iní. M. Luther

ZPRÁVY ZE SBORŮ

Dne 5. listopadu se dožívá pěkného jubilea devadesáti let naše milá sestra BOHUMILA HORÁKOVÁ z Valašského Meziříčí. Těšíme se spolu s ní, že jí Pán ze své milosti požehnává vysoko nejen let pozemského života, ale přidává také stále ještě dobrou tělesnou i duchovní svěžest. Často přichází ještě i do společného shromáždění, k potěšení všech.

V současné době žije v Penzionu důchodců. V tomto prostředí velmi kontrastuje pokojnou myslí, vyvěrající z živé víry v Pána Ježíše Krista.

Jak naše jubilantka přišla ke spasitelnému poznání Boží lásky v Pánu Ježíši, o tom se chce se čtenáři ŽS podělit několika vzpomínkami:

Narodila jsem se poblíž Valašského Meziříčí v roce 1893 v učitelské rodině. Po vystudování učitelského ústavu jsem v roce 1913 nastoupila své první místo učitelky v Lešné u Valašského Meziříčí. Jednou z mých dalších „stanic“ byla škola na Malé Bystrici „Santov“. Na tuto dobu zvláště ráda vzpomínám, protože tam jsem byla poprvé pozvaná do shromáždění věřících lidí. Bylo to v českobratrské modlitebně na Hrubé Lhotě v roce 1917, kdy při jednom tomto shromáždění jsem na Slovo Pána Ježíše: „Pojdte ke Mně všichni...“ (Mt 11, 28) také i já v Pána Ježíše uvěřila a přijala Jej za svého osobního Spasitele. Byla jsem velmi šťastná a získala tak pro svůj život velikou posilu.

Po ukončení 1. světové války jsem pět let pobyla na škole v Horním Zubří, až do roku 1923, kdy mi zemřel otec. Chtěla jsem být blíz ovдовělé matce a bratřovi a tak jsem se dostala již na mé poslední působiště v Hrachovci u Valašského Meziříčí. Mezi touto vesničkou a městem jsme měli svůj dům, kde jsme potom s maminkou a bratrem společně bydleli.

Z tohoto mého již ustáleného bydliště jsem chodila pěšky dvě hodiny do shromáždění Jednoty ČB na Hrubou Lhotu. Občas zase několik bratří a sester navštěvilo nás a tak jsme si udělali pobožnost i v našem domě. Zvali jsme také naše známé a někteří se pozvat dali. Jednou si jeden z nich, když měl do shromáždění ještě čas, prohlížel ve městě výkladní skříně. Tu se u něho zastavil nějaký voják a ptal se ho, zda je ve Valašském Meziříčí shromáždění věřících v Pána Ježíše Krista. Náš známý se nejdříve tvářil překvapeně, ale potom řekl: „Však já tam zrovna jdu!“ Tak nám předivným řízením Božím přivedl do shromáždění milého bratra od Brna, který tenkrát po ukončení VŠ studia dosluhuoval ve Valašském Meziříčí svoji vojenskou povinnost. Také nám tenkrát velmi požehnaně posloužil z Božího slova o Betanii, Lazarovi a dvou jeho sestrách a mezi jiným také řekl: „I zde si Pán Ježíš může vyvolit takové Jemu milé místo.“

Bzro na to začali k nám dojíždět další bratři ze sborů „Věřících v J. Krista“ z Ostravy, Brna a dalších míst, kteří nám ve shromáždění u nás sloužili v duchu Božího slova na základě apoštolském a prorockém. Tím došlo posléze i k ustálení shromáždění v našem domě na zásadách, jak i nám dal náš Pán pochopit ze životního víru prvokřesťanské církve.

Tak dal Pán vzniknout sboru věřících v Jeho jméno také ve Valašském Meziříčí. Vzpomínám na tyto počátky stále ráda. Pán dával do srdcí radost a nadšení k životu víry a ke svědectví o Něm. Přidával také „těch“ kteříž by spaseni byli. Uvěřila a byla pokřtěna také moje maminka a sestra.

Nechyběly však ani chvíle úzkosti. Tak jednou vtrhl do domu během shromáždění manžel mé sestry. Byl velmi rozrušen a chtěl nás všechny rozehnat. Na

dvoře bylo ještě i několik jeho přibuzných, které si s sebou přizval, aby nám nahnal víc strachu. Avšak Pán nás i v této kritické situaci předivně ochránil a i toto zlou bouři utišil. Utíšil rozezleného švagra a nebezpečná situace skončila tak, že vešli do domu i ostatní přibuzní a přijali od nás ještě malé pohostění. Tak jsme měli zase další důvod k chválení a oslavování našeho Pána, neboť „když se líbí Hospodinu cesty člověka, i nepřátele jeho spokojuje k němu“ (Př. 16, 7).

Připr. OV

Za dobrou zprávu...

Posíláme další tři květiny do bohaté kytice projevené Boží milosti.

Přišla do našeho sboru před čtyřmi roky dívčina z podtatranské dědiny. S dobrým duchovním základem v srdci měla čas i při studiu pro praktické vzdělávání a společný duchovní růst ve shromážděných, ale i pro návštěvy starších nemocných sester. Pán přidal čas, a tak jsme byli pozváni na její promoci. Při následující besedě s ní, jejími rodiči a přibuznými jsme zazpívali několik písni, pogratulovali, poděkovali vzájemně za projevy křesťanské lásky a podali si ruce v rozšířeném a prohloubeném obecnství lásky.

Na Boží nivě, která mnohým čini dojem vyprahlosti a pustiny, přece jen vyřůstají kvítka, jež odstraňují takový skličující pohled...

Nedávno jsme měli setkání se čtyřmi zájemci, kteří projevili upřímnou touhu vyznat křtem zjevně svoje životní rozhodnutí. Popisovali nám prožité životní boje a radostně chvíle svého obrácení. S radostí v srdci vykonali příkaz Pána a vrátili se mezi nás se zářící tváří a pozvanými přibuznými. Připravili nám tak potěšení, že spolu s námi budou sedat ke stolu Páně a s díkůčeněním oslavovat památku našeho drahého Spasitele. Kolik důvodů k radosti a vděčnosti!

Do čekárny na zdravotní středisko přišla skupinka stavebních pracovníků. Po ohlídce vstoupili do ordinace i když ani jeden z nich neměl znatelného poranění. Na vysvětlenou uvedl vedoucí skupinky toto: „Byli jsme svědky vážné nehody, kterou nelze přežít bez těžkého úrazu. Tentokrát tím postiženým byl Váš syn Petr. Odmitl však pohotovostní ošetření a převoz do nemocnice s turzením: „Necítím vůbec žádnou bolest, a když mi nevěříte a jinak nedáte, tak mě zavezte k tatínkovi do ordinace.“

„Paně doktore, my to nemůžeme pochopit, to se stal skutečně zázrak.“ Ano, jeden ze zázraků Boží milosti, která po vydaném svědectví nezůstala bez účinku u všech účastníků.
-Vt

**NIESOL ŤA HOSPODIN,
TVOJ BOH, AKO NOSIE
VA ČLOVEK SVOJHO
SYNA, NA CELEJ CESTE,
KTOROU STE ISLI.**

V Mojžíšova 1,31

UDRŽUJEŠ SPRÁVNÝ SMĚR?

„Umím i snížen býti, umím také i hojnou mít“ (F 4, 12).

Zivot křesťana je sérií oprav a korekcí, které děláme v sile Ducha svatého. Okolnosti okolo nás se stále mění. Nejsme stejnými lidmi, jakými jsme byli před několika lety. Získali jsme nové zkušenosti a naučili jsme se novým věcem. Prošli jsme zklamáními, tragédiemi, ale i mnoha požehnáními. Musíme proto stále napravovat nastoupenou cestu, aby naše životy sloužily k chvále a oslavě Pána Ježíše Krista.

Přemýšlal jsem o tom jednoho dne v loňském léte, když jsem řídil člun na velkém jezeře. Měl jsem namířeno k jednomu místu na vzdáleném protějším břehu. I když jsem se pokoušel jet co nejpřímější cestou k vytíčenému cíli, nebylo to možné. Lodě nebylo možné vést v přímém směru, protože vál silný

vít a tvořily se velké vlny. Ty mne stále unášely stranou, a tak jsem musel neustále kormidlovat, abych se udržel v nastoupeném kursu. Cesta lodi se kličkala, ale správný směr jsem přece udržel.

I my křesťané jsme nastoupili cestu za Pánem. Do našich životů však vstupují nové a nové okolnosti. Nepříznivé větry mohou vanout proti nám. Mohou na nás dolehnut vlny pokusu. Proto musíme vždy znova „opravovat směr své životní pouti“. Apoštol Pavel vždy věrně kráčel s Kristem. To mu přinášelo mnoho protivenství, zkoušek, zápasů a zkušeností. Nikdy však neuhnul z této cesty, ale vždy pevněji kráčel ke svému cíli.

Usměrňujeme i my svou cestu životem, abychom dosáhli vytíčeného cíle!

upr. -hk

Zprávy z KMK

• Z druhého amerického kontinentálního zasedání křesťanských žen z 24 států v hlavním městě Nicaraguy — Manague — vzešla mírová výzva k ženám v USA, v níž se zdůrazňuje neoddělitelnost míru od spravedlnosti, která je neslučitelná s omezováním či dokonce s vylučováním žen, které zejména jako matky jsou hlavními mřitvornými činiteli a musejí se jimi stát především tam, kde je největší odpovědnost ve věci života a smrti ...

• Z pobytu a poskytnutého intervielu jezuity — otce Daniele Berrigana, člena mírového pracovníka z USA v ČSSR uvádíme některé z jeho pozoruhodných výroků jako např.:

„Hlásíme se k mírovému odkazu a způsobu boje za mír, který tak důsledně a vyskutku křesťansky nenáhlým způsobem nastoupil a realizoval dr. Martin Luther King. Je a zůstane živým svědomím naší soudobé společnosti nejen v USA, ale v celém kulturním a civilizovaném světě!“

„Masové akce za mír a proti horečnému zbrojení v západní Evropě, především v NSR, jsou nesporným důkazem skutečného smýšlení nejširších lidových vrstev. Přesvědčují čím dálé tím více, že nelze ponechat rozhodování o osudu lidstva v rukou vlád a jejich činitelů, ale tato otázka je a musí zůstat výhradně v rukou nejširších mas, které nesou zpravidla veškerou tragédií válečných katastrof na svých bedrech.“

Ve věci vlastního mírového boje v USA poznamenal: „Mírové hnutí v USA nabývá na síle a proniká úspěšně již i do našich vrcholných státních orgánů, především do kongresu. Bezpochyby výrazně ovlivní příští, zejména prezident-

ské volby. Útisk kapitálem a enormním zatížením daňových poplatníků v zájmu horečného zbrojení vytváří čím dál tím více předpoklady pro vývoj a sjednocení beztrádní společnosti, v níž zákonitě mizí důvody pro vytváření a násilné řešení konfliktů.“

• Aktivita mírového angažování duchovních činitelů v NSR se v současné době soustředila na dny 28.—30. září t. r. do města Bremen. Byla ve znamení odsouzení osudného „mnichovského diktátu“, jehož 45. výročí je a zůstává varovným mementem, a ve znamení výzvy k rozšíření velmi úspěšné mírové akce „Lidická mírová iniciativa v NSR“. -r-

PŘEČETLI JSME ZA VÁS

— Nový zpěvnik ve Finsku

Jedná se o zpěvnik luterské církve, který je připraven pro hodnocení. Zatím bude vydán v počtu 1500 výtisků, protože jde o návrh, který má být teprve schválen či případně upraven. Po schválení bude vydán nákladem 10 000 kusů. Počítá se s tím, že synod církve poskytne sborům možnost zkušebně zpěváku při bohoslužbách používat. Na tomto zpěvniku se pracovalo osm let, počet jeho písni proti dosud používanému byl snížen. S definitivním schválením zpěváku synodem církve se počítá nejdříve v roce 1985. KJ — 23 S1

Milá sestra CECILIA ADAMOVIČOVÁ z Nového Mesta nad Váhom odišla k Pánovi v marci tohoto roku. K oznámeniu, uverejnenému v 3. čísle nášho časopisu, bola nedopatrením priložená fotografia inej sestry. Prosíme príbuzných sestry Adamovičovej o prepáčenie tejto chyby.

Vzpomínáme na milého bratra JANA CHROMČÁKA, který v poslední době navštěvoval shromáždění v Gottwaldově a okolí, a jehož tělo bylo uloženo do hrobu v Provodově 8. 10. t. r. Bratr se dožil 75 let. Biblické verše smutečního oznámení vyjadřují víru a upřímnou lásku k Pánu bratra Chromčáka:

„Ač tělo i srdece mé hyne, skála mého srdce a díl mých Bůh jest na věky.“
On pak řekl jim: „Nezdržujte mne, poněvadž Hospodin šťastnou způsobil cestu mou, propusťte mne, ať jdu k pánu svému.“ -jos

V letných jálových dňoch sme sa rozlúčili aj s našim určite najstarším služiacim bratom Chropovským z Čataja, ktorý odišiel k Pánovi vo veku 95 rokov. Od svojej mladosti bol aktivný najmä v oblasti zvestovania evanjelia a požehnane slúžil v našich zboroch i v zboroch milých bratov z Jednoty baptistov. Rozlúčka s ním poznačila prítomných atmosférou priania: — Kiež by sme žili a odchádzali tak, ako drahý brat Chropovský! jk

Od našich bratov v Juhoslávii sme dostali správu, že 27. 6. 1983 odišiel k Pánovi aj nám tak dobre známy a milý brat Samuel RYBÁR. Poznali sme ho z našich zborových zídení, konferencií, ale i z obecenstva v menších zhromaždeniach, kde nám požehnane slúžil Božím Slovom. Bol mimoriadne obdarowany v oblasti poznania práv Písma, ktorým bol vždy dôsledne verný a vedel ich aj zrozumiteľne a pútavo podávať poslucháčom. Jeho cieľom bolo stále viac a viac poznávať Pána Ježiša a čím viac sa Mu podobal. Ku Nemу tiahol životom a slovom aj všetkých nás. Po vernej službe spočinul v Jeho náručí a bude Ho teraz poznávať dokonale. Snáď už len chvíľu a stretneme sa s ním, keď to nie je možné tu na zemi.

Brat Rybár zostane v našich srdciach ako jeden zo stĺpov v diele Pánovom nielen medzi bratmi a sestrami v Juhoslávii, ale aj u nás, kde tak rád chodil. Budeme spomínať naňho ako na jedného z našich duchovných vodcov.

jk

Obdrželi jsme i další oznámení o tom, jak tu a tam odcházi Boží lidé do míst, kde budou s Pánem věčně.

Bratr Arnošt KURZAWA z Karlových Varů náhle zesnul 14. 8. t. r. v nedožitém 75. roce svého života. V záhlaví jeho oznámení jsme četli: „Pán Ježiš zaslíbil: Já život věčný dávám jim a nikdo je nevytrhne z ruky mé.“

V Hradišti, na Ostravsku, byl 6. 9. t. r. pohřeb milého bratra Karla WAPIENIKA, kterému dal Pán milost dožít se vysokého věku — 86 let. Skutečně se i při něm naplnila slova: „A sestře Bůh každou slzu z očí a smrti již nebude, ani žalu, ani bolesti, neboť co bylo, pominulo“ (Zj 21, 4).

-jos

V polovině letošního roku, 10. 7., byl náhle odvolán ke svému Pánu bratr Miroslav GROBELNÝ z Karviné ve věku 59 let. Ve službě na rozloučenou bylo v souvislosti s textem Jozue 1, 2 poukázáno, že z hlediska rodiny odešel vzorný syn, manžel a otec, z hlediska společnosti čestný a pracovitý člověk, z hlediska církve věrný bratr a starší sboru.

Takto smíme hodnotit život zesnulého bratra my lidé, ale daleko závažnější je hodnocení Boží: SLUŽEBNIKA SVÉHO, Miroslava Grobelného, jsem povolal k sobě!

-šek

Žijeme v době, kdy dobrých dělníků na vinici Páně ubývá a práce zůstává. Proto je důležité její pokračování v duchu Písma: „a protož ty, Jozue, nyní vstaň a jdi...“ Věříme, že osírelého pluhu bratra Grobelného se ochotně chopí druží — mladší, které staví Pán na jeho místo!

Dne 5. 7. 1983 nás do nebeského domova předešla milá sestra Františka DANIELOVÁ z Hodonína. Pána Ježiše jako osobního Spasitele vyznávala 36 let. Téměř 30 let bývalo v jejím skromném bytě shromáždění, kde nás vždy srdečně a s úsměvem vítala. Službu, kterou přijala od Pána, konala s radostí a bez stýskání. Odešla ke svému Pánu, nám však zanechala pěknou vzpomínku a dobrý příklad k následování.